

INFICO

PERCHÉ

Petr Heteša

INFICO

Copyright © 2016 by Petr Heteša

Cover © 2016 by Lukáš Tuma

For Czech Edition © 2016 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN: 978-80-7456-317-1 (pdf)

Petr Heteša

Infico

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2016

Petr Heteša

v nakladatelství Brokilon

Démoni jsou věční
Nevermore Baltimore
Ruská ruleta
Sex, drogy & cyb'n'roll
Fatal virtual
Stavy nestavy, bytosti nebytosti
Tekuté krystaly (pouze e-book)
Morphin Red
Infico

<http://www.brokilon.cz>
<https://www.facebook.com/brokilon>
<https://www.facebook.com/Newchrome-1489496614691805/>

I.

Transmise

1.

Miriam stála opřená o futro mojí ložnice a z jejích zelených očí šlehaly blesky. Naštvaná šelmí samice s purpurovými drápy, v lehkém froté županu, který končil těsně pod místem, kde jí z těla vyrůstaly nohy. Chriss byl zvyklý na leccos, přesto ho poněkud zmátla. Jeho sebevědomí, s jakým sem vtrhl, najednou opadlo. Když si sundával sako, snažil se dívat jinam, ale stejně byla celá kuchyně plná Miriam. Jako by se tam všude vznášela. A bez županu. Opravdu byla hodně přitažlivá a erotické vysokofrekvenční vlnění z ní přímo sálalo. Netušil jsem, jestli má Chriss implantovaný nějaký vyrovnávač endorfinů, ale viditelně ho rozhodila. Přehodil sako přes židli a pak se na ni posadil. Já stál (jenom v trenýrkách) opřený o kuchyňskou linku a čekal, co z něj vyleze. Byly tři hodiny v noci. Kuchyňská čidla zaregistrovala hosta a syntetický hlas se zeptal, jestli má aktivovat kávovar.

„Ne, bude to rychlý,“ zavrčel jsem.

„Jo, je zvyklej na rychlovky,“ prohodila Miriam ironicky.

„Možná bude lepší, když slečna půjde zpátky do pelíšku,“ okomentoval to rozpačitě Chriss, aniž by se na ni podíval, a položil na stůl notebook.

Otevřel víko a zapnul ho.

„Slečně je samotné v pelíšku smutno,“ řekla povýšeně Miriam a hrábla po balíčku camelek na ledničce.

„Nemáš tu balkon?“ otočil se Chriss na mě.

„Proč? Chceš z něj skočit?“

„Ne... Že by si šla pelíšková princezna zapálit na balkon,“ zavrčel, zatímco tůkal do klávesnice.

Otočil jsem se na Miriam.

„To je v poho, šelmičko. Chriss mi tu jenom něco ukáže a hned jsem u tebe.“

„Ve tři ráno ti bude něco ukazovat? Že by exhibicionista?“ zeptala se udiveně a prohrábla si dlouhé černé vlasy, teď rozkošně (vyloženě eroticky) rozčuchané.

„Promiňte,“ hlesl Chriss, „kdyby to nebylo životně důležité, počkal bych do rána. Ale nejde to.“

„Vy jste z Uneska?“ zeptala se a vyfoukla kouř směrem k němu.

Docela mě bavila. Víc než Chriss. Udiveně vzhlédl od notebooku.

„Něco takového.“

„Co to je ,něco takového‘?“

Chriss se na mě podíval s beznadějí v očích. Moc zkušeností se ženským asi neměl. Netušil, že holou větou je nikdy nespokojí. Musí použít celou větu a nejlépe ještě rozvitou a s několika odbočkami mimo hlavní sdělení.

„Do telefonu jsi neříkal, že nejsi sám,“ zabručel uraženě směrem ke mně.

„Tys mi taky neřekl, o co jde, takže je to jedna jedna.“

„No a o co teda jde?“ přerušila nás Miriam.

Chriss složil hlavu do dlaní a zíral na monitor svého notebooku. Přešel jsem k ní, vzal si od ní zapálenou cigaretu, pak jsem ji objal kolem ramen a dal jí pusku na čelo. Její vlasy příjemně šimraly.

„Běž zahrát pelíšek, jo?“

2.

Posadil jsem se ke stolu a Chriss otočil notebook směrem ke mně. Byla tam fotka poměrně slušně zařízeného bytu. Kuchyňská linka s hydraulikou Lymax ovládaná autonomním systémem, luminiscenční strop, hi-tech nábytek z ušlechtilých slitin. Na podlaze z přetaveného čediče ležela na zádech žena. Byla úplně nahá, jenom na obličej měla kartonovou masku s nakreslenýma kulatýma očima a širokým úsměvem. Chvilku jsem to vstřebával. Neměl jsem žádné urychlovače neurotransmiterů ani enzymatické zesilovače mozkové aktivity. Jsem ještě ze staré školy a jediné harampádí, které se jim do mě podařilo narvat, byl nanotechnologický biomodul s vysílací maticí.

„No a to je jako co?“ zeptal jsem se. „Nějaká nová virtuální hra?“

„Kéž by byla,“ řekl Chriss. „Jenže tohle je zasraná realita... Ty ji nepoznáváš?“

Podíval jsem se znovu na monitor.

„A co mám jako poznat? Ten pokreslený karton na ksichtě?“ Chriss zvětšil obrázek.

„Tady nalevo od pupíku má dvě pihy,“ dodal.

„To ses asi posral, ne? Myslíš, že si zapisuju počet pih a jejich rozmístění?“

„Samantha Greenwoodová,“ řekl a opřel se v židli.

„Do prdele...“ prohlásil jsem a šel si k ledničce pro minerálku.

„Nerozmyslel jste si to s tou kávou, pane?“ ozval se znovu hlasový modul starostlivé linky.

„Jo. Dvě silný,“ řekl jsem a otevřel ledničku.

Místo flašky Benwity jsem automaticky sáhl po Jacku Danielsovi. Samanthu Greenwoodovou jsem podle pih identifikovat nemohl, protože jsem je nikdy neviděl. Tu možnost mi nikdy nedala, přestože pokud by šlo o mě, uvítal bych ji. Moc jsem ji neznal, ale dvakrát jsme se potkali u ověřovacích testů. Příjemná holka. Nalil jsem dva panáky a jednoho šoupl před Chrisse.

„Dík, já nebudu. Jsem tu autem.“

„To těžko. Sem se autem nedostaneš,“ zavrčel jsem a hodil to do sebe.

„Sem ne. Mám ho o tři levely níž, v garážích.“

Vyvalil jsem na něj oči. Byl jsem moc rozespálý na to, abych mohl vstřebávat tolik převratných a nepravděpodobných informací najednou. Posadil jsem se a jediné, na co jsem se zmohl, bylo: „Co blbneš, vole?“

„Tohle je vzkaz,“ ukázal na monitor.

„Nepovídej... Takže už to naše skvělé kryptografické oddělení vidělo?“

„Ne, viděl to Seaward.“

„Starouš vyluštil toho smajlíka na kartonu?“

„Chceš tajenku?“

„Buď tak hodnej.“

„Ta maska na obličejí... To je odkaz na program Infico.“

„To ale předpokládá opravdu velkou dávku abstraktního myšlení.“

„To, že je nahý, znamená, že ho odhalili. A to, že je mrtvá, je upozornění na to, abychom to nepoužili.“

„To stačilo napsat na ten karton, ne? Nemuseli ji snad zabíjet. Nebo stačilo poslat textovku.“

„Asi jo. Jenže uznej sám... mrtvola tomu přece jenom dodá takový větší důraz.“

Chrissův cynismus mě někdy vážně fascinoval.

„Ty vole... Jak dlouho nad tím asi Seaward přemýšlel? Mně se to teda zdá nějak moc komplikovaný.“

Chriss zaklapl víko notebooku.

„A je to komplikovaný ještě víc. Agentura byla infiltrovaná.“

Sáhl jsem i po panáku původně určenému pro Chrissu a hodil ho do sebe.

„Takže Seaward má zase jeden ze svých záchvatů paranoie?“

„Hele, Larry, to teď neřeš. Měl by ses oblíct a jet se mnou. Proto tu jsem a proto mám dole auto.“

Jenom jsem odevzdaně zavrtěl hlavou. Tahle noc byla na vstřebávání podobných informací opravdu příliš náročná.

„To jako se mnou chceš jet mimo město?“

Chriss přikývl. To už na mě bylo moc. Mimo město jsem nebyl dobrý rok. Už ani nevím, jestli nějaký prostor mimo Baltimore vůbec existuje. I když podle některých dokumentárních filmů prý pořád ještě ano.

„Když si spojím, že Seaward je přesvědčený o infiltraci NSA a ty mě chceš odvézt mimo město...“

„...že bych tě tam mohl oddělat?“ přerušil mě Chriss.

Pokrčil jsem rameny.

„Takové instrukce zatím nemám. Jsi vedle. Pravda je, že spouštíme Infico.“

„To klidně spouštějte, ale já mám další testy až za tři týdny.“

„Zapomeň na testy, tentokrát je to naostro.“

Sáhl jsem po láhvi, abych si nalil dalšího. Chriss mi ruku zastavil.

„Už ani kapku. Nemůžu tě tam přivízt nalityho.“

„Kam, proboha?“

„Všechno se dozvíš.“

„Nevěřím žádnýmu Inficu naostro. Takové povolení nikdo nikdy nevydá. Víš přece, že...“

„Larry, prosím tě, to teď neřeš. Obleč se a jedem.“

„Ty vole, to jste se tam všichni zbláznili? Jsem přece stejně jenom náhradník.“

„Přesně tak. A zrovna teď je potřeba náhradník. Jak jsem ti před chvílí ukázal, Samantha už se toho účastnit nemůže. Proto Seaward povolává náhradníka. Přecházíš do Neviditelné zóny.“

„Cože? Odkdy?“

„Odted.“

Normální úlet. Buď se na mě domluvili, že si ze mě vystřelí, nebo to všechno byla jenom halucinace. Zadíval jsem se na něj. Vypadal docela reálně. A navíc nervózně.

„Zbláznil ses?“

„Nezbláznil.“

„Do prdele... to nejde. Co jí asi tak řeknu?“ kývl jsem hlavou k ložnici.

„Odjíždíš.“

„A kam, sakra?“

„Podle toho, cos jí řekl.“

„Archeolog.“

„Ty vole... Proto se mě ptala na to Unesco?“

„Jo.“

„Tak do Japonska, třeba k pyramidám.“

„Blbe, tam žádný nejsou.“

3.

„Odlítám do Japonska.“

„Cože?“ zamžourala na mě Miriam zelenýma kočičíma očima.

„Objevili tam pyramidy,“ řekl jsem a ona se otočila na záda, aby mi ukázala, že má na hrudi taky skvělé pyramidy.

„Pyramidy v Japonsku?“

„Jo.“

„To jsem v životě neslyšela.“

„Já taky ne. Proto je to takový fofr.“

Posadila se na posteli. Byla vážně božská. A bylo evidentní, že nikde v Japonsku nejsou hezčí pyramidy než ty její.

„Co to meleš?“

„Světový objev.“

„No a? To jako že tam stojí dva nebo tři tisíce let nějaký pitomý pyramidy a ty k nim najednou musíš odletět ve tři v noci?“

„Je to fakt unikát. Sama jsi říkala, že o pyramidách v Japonsku jsi nikdy neslyšela.“

4.

Z mého bytu na Collin Point jsme vypadli před čtvrtou hodinou ranní. Pořád jsem byl v jakémsi podivném transu, protože můj mozek stále odmítal vzít na vědomí, že se to opravdu děje. Že v tuhle nekřesťanskou hodinu jedu clifordským šedesátimístným výtahem (bylo nás tam jenom pět) někam hluboko do minus prvního levelu, místo abych byl utopený hluboko mezi Miriaminými božskými nadry a stehny. Bylo to ulítější než vize po třech jointech, protože ani ta by nedokázala vygenerovat podobnou šilenost.

Velkokapacitní garáže na Ramsay Grow obsahovaly asi pět tisíc aut v jednotlivých klecích v šesti úrovních nad sebou. Trvalo skoro deset minut, než nám automatické intuzivní systémy přihrály na nástupiště 28 tu pravou. Byl to otlučený

chevrolet s promáčknutou čelní maskou. Klasický nafták, což mě ještě více utvrdilo v mojí halucinogenní teorii. A vypadalo to spíš na heroin než na trávu.

„NSA modernizovala dopravní park?“ zeptal jsem se, když se Chriss posadil za volant.

Naklonil se a otevřel dveře spolujezdce.

„Sedej a nemel pořád, sakra.“

Usadil jsem se vedle něho. Páchlo to tam sto let starým kouřem a mrtvolou. Možná opravdu přijel z Japonska a v kufru má tisíciletou mumii z pyramidy. Nastartoval a řekl mi, ať se připoutám. Otočil jsem se k němu.

„Jestli tohle má být jenom nějaký přibližný test mé psychický odolnosti, tak je fakt dost dobrý, ale už by mohl skončit.“

„Kéž by byl,“ zadrmolil, zařadil rychlost (s obtížemi) a vyrazili jsme.

Minus jedničkou jsme se dostali až na Benson Area a tam se vynořili z tunelu na povrch. Bylo jasno a obloha byla posetá hvězdami. Najeli jsme na šestiproudovku Baltimore Beltway.

„To objíždíš všechny osobně?“

„Jo. Jak jsem říkal, infiltrace. Žádné linky už nejsou bezpečné. Doufám, že sis s sebou nevzal mobil.“

„Vzal.“

„Do prdele... Na dveřích máš takovou kličku, tím se stahuje okýnko.“

„No a co?“

„Stáhni ho a ten debilní mobil zahod.“

„To myslíš vážně?“

„Jo, udělej to. Hned, sakra.“

Začal jsem mu věřit. Myslel to vážně. Tohle by nezahrál. Nebyl dobrý herec. Vytáhl jsem z kapsy mobil, věnoval mu poslední nostalgický pohled a pak ho vyhodil. Se všemi čísly uvnitř. Na Dana, se kterým jsem hrál tenis, na Michala

a Baliho, se kterými jsem hrál virtuál Červená smrt, na Toma, co měl vždycky nejkvalitnější trávu, na Ingrid, která byla dole vyholená jak batole, a Leonu, co měla na zádech vytetované tygří pruhy a byla divoká jako opravdová pralesní tygřice. A s asi stovkou dalších čísel nezbytných pro mé fungování v tomhle šíleném baltimorském stroji.

Vytáhl jsem balíček camelek a zapálil si.

„Kam jedem?“

„Do přístavu.“

„Těch je několik.“

„Hawkins Point.“

„Co tam budeme dělat?“

„Jenom přestupní stanice.“

„Kam? Někam do Karibiku?“

„Brána do Neviditelné zóny.“

„A ta je kde?“

„Zase ve městě. Nebo spíš pod městem. Jenže to musíme udělat takhle komplikovaně, abychom se dostali z dosahu monitoringu a městských kamer, rozumíš. Vyjedeme z města a zmizíme. Vrátime se do něho neviditelní.“

„Ty máš nějaký elixír?“

Chriss se poprvé zasmál.

„Ne. Na elixír serem. Ale znám neviditelnou cestu.“

„Takže oni fakt zřídili Neviditelnou zónu?“

Začal jsem se pomalu vzdávat nadějí, že jde jenom o halucinaci, ze které se brzo probudím.

„Jo.“

„Kdy?“

„Začali na tom dělat před osmačtyřiceti hodinami.“

„Super. Normálně to trvá minimálně tři měsíce.“

„Tohle není normální stav, už jsem ti to říkal.“

„Kdo tomu velí?“

„Ryan Seaward. To jsem ti taky říkal.“

„Kdo mu to podepsal? Kdo ověřil, že to není nelegální?“

„Nikdo, protože to nelegální je. Nepotřebuje to ověřovat.“

„Takže je to i mimo NSA?“

„Samozřejmě. Ty mě vůbec neposloucháš. Vždyť jsem ti sak-
ra říkal, že došlo k infiltraci.“

„Takže mám být součástí nelegální operace?“

„Ty jsi podepisoval nějaký morální kodex?“

„Poslední test jsem dělal někdy před čtyřmi měsíci.“

Chriss na to nic neřekl a odbočil na Jews Marine.

„Kdo má na starosti technické zabezpečení?“ zeptal jsem se.

„Laura Bertramová.“

„Cože? Ženská?“

„Máš s tím problém?“

„Do toho nejdu.“

„Myslel jsem, že ženský zbožňuješ.“

„To nedopadne dobře.“

„Seaward neměl moc na výběr. Nevíme, co všechno bylo in-
filtrováno.“

„Jak to, že žádnou Bertramovou neznám?“

„Myslíš? Možná ji poznáš teprve podle pih na zádech.“

„Vole... Účastnila se vůbec testovacích operací?“

Chriss zavrtěl hlavou. To si snad dělá prdel.

„Do hajzlu, dovedeš si to představit, když něco kiksne?“

„Jo... Jsme všichni v nejlíp strážené věznici. V lepším přípa-
dě. V tom horším budeme mrtví.“

5.

Přístav Hawkins Point byl ponořený ve tmě a osvětlovaly ho jenom slabé odlesky vodní hladiny zálivu Curtis Bay, nasvětlené z protějšího Fairfieldu. Bylo to podobně romantické jako

v hororu těsně před sekvencí, kdy se stane něco příšerného. Provoz tu byl naposledy někdy před dvaceti lety. Zůstaly jen obří kostry jeřábů, několik zrezivělých tankerů a oprýskané skladové haly. Chriss zajel k jedné z nich.

Vrata se otevřela. Objevil se v nich chlápek v montérkách, s rukama v kapsách a cigárem v hubě. Podle ksichtu byl stejně otrávený jako já. Chriss vystoupil. Udělal jsem totéž.

„Máte zpoždění,“ houkl otrávený údržbář.

„Musel jsem ho sundat z jedný ženský. A šlo to těžko, byl k ní prisátej jako klíště.“

Chlap v montérkách si mě změřil přezíravým pohledem, jako by nevěřil, že bych vůbec někdy nějakou ženskou mohl mít. Jestli byl údržbář, tak toho zatím moc neopravil, protože jeho pracovní oděv zářil novotou a měl ještě nažehlené puky. Aspoň že cenovku si stačil odštíhnout. Místo ní mu z pravé kapsy čouhala pažba pistole, kterou se ani nesnažil skrýt.

„Tak pojďte,“ otočil se a vešel do haly.

Byla skoro prázdná a měsíční světlo do ní dopadalo jenom přes vytlučené střešní světlíky. V jednom rohu stály dva zrezivělé přepravní kontejnery. Přešli jsme na druhou stranu ke klecovému výtahu. Byl to ještě ten klasický typ zavěšený na laně a vsadil bych se, že chvilku předtím z něho musel omést pavučiny. Otevřel dveře klece, což byl železný rám vyplněný plotovým pletivem.

„To si děláš srandu, že tímhle někam pojedem,“ oznámil jsem.

„Pán je asi z vyšších levelů,“ houkl ozbrojený údržbář, „zvyklý na výtah s polstrovaným křeslem a LCD monitorem.“

Sáhl do kapsy a podal Chrissovi dvě krabičky podobné mobilům.

„Tohle je monitor stop elektronické aktivity a tohle rušička schopná generovat i deformační vlny.“

„OK,“ převzal si je Chriss.

„Řekli mi, že cestu znáte.“

„Jo,“ zabručel Chriss a vlezl do klece.

Já tam pořád jenom stál a čekal, kdy vyleze a řekne, že to byl jenom vtip.

„Tak kurva dělej, Larry. Máme zpoždění.“

Podíval jsem se na údržbáře. Jenom se zašklebil.

6.

Odhadoval jsem to tak na třicet pater, ale možná to bylo méně. Tu zdánlivou nekonečnost cesty způsobovalo příšerné skřípání, chvění a vibrace primitivní klece a dojem, že se to každou chvíli musí urvat. Mám speciální psychologický výcvik, jak čelit adrenalinovým situacím, ale žádný podobný trenažér jsme na polygonu teda neměli. Navrhnu vedení, že by ho měli co nejdřív instalovat, protože tohle byla fakt síla.

Dole nás čekala tmavá klenutá chodba s neomítnutými stěnami a dvě koloběžky. Dvě elektrické Kansegy, jaké ve vnitřních levelech městské struktury používá policie.

„Na tomhle pojedeme dál?“ zeptal jsem se nedůvěřivě.

Chriss jenom přikývl.

„A kudy, proboha?“

Zadíval jsem se do tmavého tunelu, po jehož levé straně se táhl odvodňovací kanál.

„Mám dojem, že moc na výběr nemáme,“ konstatoval Chriss a chopil se jedné z nich.

„Ty vole, na tomhle jsem nikdy nejel.“

„Pohneš páčkou dopředu a rozjede se to. Rychlost reguluješ na rukojeti jako u motorky.“

Jenom jsem nad tím nevěřicně zavrtěl hlavou.

„No to mě poser.“

Mohli jsme být asi v minus druhém levelu, a to ještě určitě někde na té nejspodnější úrovni, v základových konstrukcích gigantického termitiště nazývaného Baltimore. Určitě to nebyla minus jednička, tu jsem trochu znal. Ta byla plná nakládacích komor a překládacích ramp, strojoven motorických a hydraulických systémů, generátorů, elektrických transformátorů, tlakových pump a ultrakompaktních nádrží, kompenzátorů tlaku a strukturálních převaděčů. Tady jsme byli ještě níž.

Čelní reflektor koloběžky osvětloval stěny z tvrzené strusky, nosníky z černých ušlechtilých slitin, keramické oceli a uhlíkových kompozit doplněných strukturovaným betonem. Dvakrát jsme museli zastavit a přenést svůj dvoukolový dopravní prostředek přes půlmetrovou trhlinu plnou špinavé vody a třikrát ho dokonce vynášet po betonových schodech přes dvě podlaží. Připomínalo to virtuální prostor generovaný univerzálními procesory specializovanými na ponurost, depresi, beznaděj a konec světa. Ale abych řekl pravdu, přesně tak nějak jsem si vždycky představoval přechod do Neviditelné zóny.

Představoval jsem si, že každou chvíli projedeme ultravibrační bránou s elektromagnetickým deštěm fixovaným statickou elektřinou. Bránou, která roztrhá molekulární vazby, a pak se stanu skutečně neviditelným.

Nic takového se ale nestalo. Místo toho jsme ještě dvakrát stoupali po schodech nahoru, potom zase jeli úzkými technickými chodbami mezi montážními lávkami a základovými konstrukcemi a asi po dvou hodinách jsem poznal, že jsme v prvním podzemním levelu. A poznal jsem to podle toho, že Chriss vytáhl z kapsy rušičku a aktivoval ji.

8.

Vstup do Neviditelné zóny (což nebylo nic jiného než operační středisko pro přísně utajené operace) tvořily velké plechové dveře s nápisem *Pouze pro personál*. A nebyla to žádná ultravibrační brána rozkládající molekuly, ale obyčejná železná futra. Za nimi byla poměrně velká hala s nomítнутými betonovými stěnami, ve které bylo umístěno asi deset velkých stolů s počítači a monitory a po jejíž podlaze se táhla nepřehledná zmeť kabelů. Připomínalo to policejní monitorovací dispečink nebo řídicí středisko NASA, ovšem vybudované buď někde v rovníkové Africe, nebo hodně narychlo a v improvizovaných podmínkách, což ostatně asi byl tenhle případ.

U jedné ze stěn stály čtyři vertikální věže serverů s naježenými mikrokonektory, zatímco hned vedle tiše vrněl generátor vzduchotechniky a přímo u něj protínaly prostor čtyři obrovské kanalizační trouby. Ukázkový surrealismus. Celkem asi deset lidí, dvacet počítačů, čtyřicet monitorů a šedesát kilometrů kabelů.

„To jste sebou teda hodili,“ poznamenal jsem jenom a pozdravil se s Nathanem Hernandezem, kterého jsem znal z testovacích operací.

„Taky tě vytáhl z postele?“ zeptal se a prohrábl si dlouhé černé vlasy.

„Jo,“ zavrčel jsem otráveně.

„Musel jsem ho odpreparovat od prsaté červoblásky,“ neodpustil si Chriss.

„Pod břichem je hnědoblásky,“ poznamenal jsem.

„Pan Connelly?“ ozvalo se vedle mě.

Otočil jsem se. Tahle hnědoblásky mohla mít tak kolem

pětatřiceti. Přísný ostrý nos značil velké sebevědomí a vystouplá brada ještě vyšší. To pak zpětně srážela poněkud malá prsa.

„Laura Bertramová, technické zabezpečení. Asi se neznáme,“ natáhla ke mně ruku.

Stiskl jsem ji. „Máte docela odvahu, že jste to vzala.“

Ušklíbla se. „Vy budete potřebovat o dost větší.“

„Nepamatuji si vás z testů.“

„Vy jste si testoval všechny ženské z NSA?“ zeptala se kousavě.

„Myslím technologických testů Infica.“

„Já vás taky ne. Půjďme teď dozadu, kde vás seznámím s vaším subjektem.“

„Na to zapomeňte. Nejdřív chci vědět, o co tu vůbec jde. A taky bych si sakra dal kafe. Je šest hodin ráno.“

„Tady dole nerozeznáváme den a noc, pane Connely.“

„Můj organismus to ale rozeznává.“

„Pak má smůlu.“

„Běžte do prdele.“

„Co se děje? Nějaký problém?“ ozval se dunivý hlas a v montážní hale, nebo co to vlastně bylo, se objevila mohutná postava Ryana Seawarda.

Měl padesát let (a možná i stejný počet vlasů, protože byl skoro holohlavý) a v hierarchii NSA nezaújímal nijak vysokou pozici. Ale to byl nejspíš jen krycí manévr, protože byl známý jako hodně schopný zametač a likvidátor problémů. Hasič požárů. Eliminátor nepředvídatelných rizik. Jestli na tohle nasadili jeho, muselo to být opravdu vážné. Ostatně taky kdo jiný by byl schopný velet vyloženě nelegální operaci. A že to je nelegální, o tom jsem už neměl nejmenší pochyby, protože celá technologie Infica byla nelegální.

„Tady ta bohyně z ostrovů se mě snaží...“

„Nech toho, Larry, co tě žere? Máme nouzový stav.“

„To vidím, podle té sestavy. Co se vlastně stalo? Rusové zaútočili?“

Seaward protočil panenky a pak mi rukou dal pokyn, abych pokračoval za ním.

9.

Byl to kumbál narvaný elektrickými rozvaděči a kabely táhnoucími se jak po stěnách, tak po stropě. Asi rozvodna. Uprostřed stál jednoduchý kovový stůl, na něm tři monitory a pod ním dva počítače.

„Neříkejte mi, že NSA nemá připravenou nějakou lepší Neviditelnou zónu.“

„Má... Dokonce dvě,“ řekl Seaward a posadil se na židli za stolem.

Žádná další tam nebyla, takže jsem zůstal stát s rukama v kapsách u dveří.

„Ale ani jedna z nich teď už není použitelná. Nevím, co všechno ti řekl Chriss...“

„Vůbec nic. Akorát mě vytáhl z postele a přivezl mě do téhle apokalyptické hrůzy.“

Seaward se usmál.

„Tohle žádná hrůza není, ta teprve přijde. Agentura byla infiltrována a nevíme, co všechno vědí a koho mají. Takže ani jedno z připravených tajných operačních středisek bohužel není k dispozici. Nebo vlastně je, ale pro nás je nepoužitelné. Vědí všechno. Viděl jsi ten vzkaz?“

„Kterej?“

„Samantha Greenwoodová.“

„Viděl jsem mrtvé ženské tělo s papírovou maskou na ksichtě. A Chriss se mi pokoušel nastínit nějaké rozluštění.“

„Tak seš v obraze.“

„Nejsem si jistý, jestli je to rozluštění správné. Jestli někdo nepodlehł zbytečné panice.“

Seaward zavrtěl hlavou.

„Je správné.“

„Kdo je na druhé straně? Rusové?“

„Ne, Číňani.“

„To jako fakt?“

„Jo. A asi dost vysoko. Vědí o Inficu.“

„Na rozdíl od prezidenta Spojených států,“ zavrčel jsem a opřel se o stěnu.

„O to je to horší.“

„Nevěřím, že se NSA rozhoupala použít ten program pro...“

„Nerozhoupala. NSA nic nepoužije. Tohle je akce mimo agenturu. Neví o ní vůbec nikdo kromě těch, kdo jsou tady a kterým věřím. A zvenčí jenom viceprezident Travis Thurman, protože bez něho bychom se nedostali ke spouštěcím kódům, které má jenom Pentagon. A tam to ví akorát generál Griffiths.“

„Takže tohle celé je něco jako partyzánská akce? Nebo možná teroristická?“

„Je mi jedno, jak tomu budeš říkat. Teď tě ale potřebuju a rozhodně nemíním řešit nějaké blbiny ohledně tvojí averze k ostatním členům týmu.“

„Je to členka,“ poznamenal jsem.

„Tlačí nás čas a my to potřebujeme rozběhnout co nejrychleji, než dojde k dalším průserům. Všechno ostatní ti řekne Bertramová.“

„Nelíbí se mi.“

„Do prdele a já se ti líbím?“

„Čím dál tím míň.“

Vrátil jsem se do hlavního sálu a hledal očima Chrisse, ale nikde jsem ho neviděl. Namířil jsem si to k Nathanovi, když se z ničeho nic vedle mě objevila Bertramová.

„Takže na to můžeme jít, pane Connelly?“

Byl jsem ze všeho tak zmatený, že jsem ani neměl sílu jí odporovat.

„Jo, jdeme na to.“

Otočila se a vyrazila rázným sebevědomým krokem ke dveřím na pravé straně. Já za ní. Zadek měla trochu menší než odpovídalo ideálním estetickým normám – alespoň těm mým –, ale jinak docela šla. Zavedla mě do malé kanceláře s vlhkým vzduchem. Vypadalo to, že ji vymalovali teprve dneska ráno. A to jenom kvůli ní. Jeden stůl, tři židle, počítač. Pod stropem jedna žárovka a asi třicet kabelů.

„Posaďte se.“ Ukázala na jednu z židlí u stolu a sama si sedla na tu vedlejší.

„Kde jste dělala předtím?“ zeptal jsem se.

„Nechte moje kádrování na později, teď se soustřeďte na svůj úkol.“

Měla dělat učitelku na základní škole, a ne šéfovou technického zabezpečení při ostrém startu nevyzkoušené operace.

„Tohle je B. Shepard,“ otočila ke mně monitor.

Černobílý záběr průmyslové kamery trochu shora. Nástupišťe monorailu někde na druhém levelu a dav čekajících lidí. Bertramová vzala propisku a ukázala na jednoho z nich. Dopravní podnik na kamerách asi dost šetřil, takže jsem viděl jenom něco rozmazaného se světlou skvrnou nahoře. Že by blondák?

„To je náš subjekt,“ poznamenala. „Teda váš.“

V dalším okamžiku se postava bezvládně svezla k zemi. Bertramová ukázala na druhou máznutou skvrnu.

„Ten je od nás... Fensdry z operačního. Aplikoval injekci s rychle působícím anestetikem.“

Záběr se zrychlil, a když se zase zpomalil, byli už na místě dva záchranáři s nosítky. Naložili na ně skvrnu s blondátým koncem a odnesli k eskalátoru.

„Odvezli ji do Hopkinsovy nemocnice,“ pokračovala Bertramová, „kde jsme už měli vyblokováný jeden z operačních sálů. Všechno proběhlo bez problémů. Trvalo to asi třicet minut a má implantát. Software je připravený v nulitní konfiguraci.“

„Docela rychlý,“ poznamenal jsem, aby bylo patrné, že ji vůbec vnímám.

„Oficiálně se nic nestalo. Mdloby na nástupišti a odvoz do nemocnice na kontrolní vyšetření.“

„No dobře... A teď mi ukažte můj subjekt.“

„Právě jste ho viděl.“

„Něco ostřejšího tam nemáte? Podobá se mi aspoň?“

Bertramová se na mě podívala a pak se otočila zpátky k monitoru. Ťukla na dvě klávesy a objevila se fotografie blondaté holky. Hezké holky.

„To je ona,“ řekla.

„Kdo ona?“

„Váš subjekt.“

„To snad nemyslíte vážně.“

„Myslím.“

„Vždyť je to ženská.“

„Díky za info... Říkali mi, že jste celkem bystrý. Zaskakujete za Greenwoodovou. Původně tím infiltrátem měla být ona. Bohužel je po smrti, je to na vás.“

Zíral jsem na tu hezkou blondýnku a přemýšlel, jestli jsem

vážně probuzený a při vědomí, nebo pořád ještě v posteli s hlavou plnou divokých snů.

„Při vši účtě... to jste se asi posrala,“ řekl jsem pak.

Opřela se v židli a dala si ruce za hlavu. Měla šedivé vlčí oči.

„Upozorňovali mě, že jste nevymáchaná držka, která má alergie na ženské, pokud teda zrovna neleží v posteli na zádech. Ale...“

„Omyl. Zbožňuju feministky vašeho typu.“

„O mém typu víte hovno. A jestli máte nějaký problém, promluvte si s Ryanem.“

„Myslíte vedoucího operace, pana Seawarda?“

„Přesně toho myslím.“

„Vy si tykáte?“

„Vadí vám to?“

„Ne. Jen začínám chápat, jak jste se tady mohla ocitnout.“

„Jasně. Před hodinou jsem se vyhrabala z jeho postele, blbečku.“

Nebyla zase tak suchopárná, jak vypadala.

11.

„Co ti na ní sakra vadí, Larry? Že je hnědá a ty máš rád zrzky?“ zeptal se Seaward otráveně, když jsem se zase ocitl v jeho improvizovaném velicím dispečinku.

„Nesouvisí to s vlasy ani s ochlupením. Vy víte, co se chystáte udělat, a nasadíte na to někoho, koho jsem při ostrých testech nikdy neviděl, a...“

„Ani jsi nemohl,“ přerušil mě. „Nikdy se žádných testů neúčastnila.“

„Panebože... A navíc ještě ženskou.“

„Laura je velmi schopná, věř mi.“

„Jo... říkala, že před hodinou vylezla z vaší postele.“

Seaward se zasmál.

„Kéž by,“ zasníl se na chvílku.

„Do prdele, NSA má desítky tisíc zaměstnanců,“ zvýšil jsem hlas. „Tak proč sakra zrovna ona?“

Seaward se opřel do židle.

„Takže to, že je ženská, je tvoje jediná námitka? Nebo máš ještě něco?“

„OK. Tak jo, proti ženské nic nemám. Ale víte, na koho mě chce nasadit?“

„Jistě. Jsi náhrada za Greenwoodovou, takže B. Shepard. Je to spojka. Nic se mezi nimi neposílá e-mailem nebo poštou, nic se nevyřizuje telefony. Včera proběhla předávka něčeho mezi tvým subjektem a dalším kontaktem v kavárně Belafonte. Bude to zdroj jako kráva, uvidíš.“

„Teď si nejsem jistý, jestli jste úplně v obraze. Ten subjekt B. Shepard je ženská.“

„Jasně že je to ženská, když ji měla mít Greenwoodová. Ale jinak to prostě nejde. Nemáme žádnou další ženskou, která by už v sobě měla vysílací implantát a prošla by testy a byla by tak dobrá jako ty. Takhle narychlo neseženu nikoho dalšího, kdo má za sebou psychovýcvik, trenažéry, simulace a terénní výcvik.“

„To chápu. Ale tohle už není jenom nelegální, je to i ne-etické.“

Seaward se podíval do stropu a potom zpátky na mě.

„Panebože, Larry... Vzpamatuj se. Nelegální je to celé právě jen proto, že je to neetické a nemorální. A je už jedno, jestli jde o chlapa, nebo o ženskou. Co máš sakra za problém? Snad ti už někdo řekl, že je to všechno strašně narychlo, vynucené okolnostmi, takže musíme částečně improvizovat. Technicky je všechno připravené. Greenwoodové subjekt má už čtyři dny implantát a je připravený. Teď už je to jenom na tobě. Musíme

jednat hned. A jedinou naší použitelnou zbraní je Infico, i když je nelegální. Ale právě proto, aby se neprofláklo, že ty žlutý svině o něm vědí, je nutné ho použít, i když v nestandardních a nevyzkoušených podmínkách. Stačí ti to takhle?“

Stál jsem tam naproti němu a pořád nevěděl, jestli to myslí vážně, nebo mě jenom tak zkouší.

„Ještě něco?“ zeptal se.

„Kolik budeme mít času na prostudování materiálů?“

„Dvanáct hodin.“

Zavrtěl jsem hlavou.

„To nejde stihnout.“

„Musí se to stihnout. Přenos by se měl uskutečnit dnes v noci.“

Nevěřil jsem, že to myslí vážně.

12.

Improvizovaná konferenční místnost byla zřízená v něčem, co připomínalo další rozvodnu, protože celou jednu stěnu zabíraly rozvaděče s tisícem jističů. A bylo evidentní, že to není součást programu Infico, ale původní vybavení haly. Udělali nám aspoň kafe a na stůl postavili láhve s minerálkou. Jak jsem pochopil, do terénu budeme nasazení tři. Znali jsme se z testů.

Nathan Hernandez měl něco kolem třicítky a jeho matku jsem odhadoval na Mexičanku. Anebo možná otce, ale určitě ne oba dva. Dlouhé tmavé vlasy, vzadu stažené do culíku, a pleť s mírným nádechem skořice. Široká ramena a vysoká postava. Naproti tomu Brentz Leblanc měl i přes své francouzské jméno matku Rusku. To jsem neodhadoval, to jsem věděl. Ale klidně to šlo i odhadnout. Pod hranatým nosem měl široké rty (přesně takové jako ruští agenti z bondovek) a k tomu hluboko zapadlé oči. Věk čtyřicet plus.

Seaward působil unaveně. Kdoví, kdy vzbudili jeho. Možná už před třemi dny.

„Začnu pozitivními zprávami. Tabulkově byl váš honorář zařazen do kategorie čtyři,“ spustil. „To znamená čtyřikrát sto tisíc.“

„To nechápu,“ ozval se Hernandez.

„Co na tom nechápete?“

„Kategorie čtyři už jsou likvidační mise, ne?“

Seaward pokýval hlavou. „Správně.“

„No právě... A já myslel, že naše mise je zaměřená výhradně na sběr informací.“

„Jistě, její první fáze bude opravdu spočívat výhradně ve sběru informací. Žádná aktivita a osobní iniciativa se nepřipouští. Ale fáze dvě bude muset být pravděpodobně likvidační.“

„Ale vždyť...“

„Nechte mě to doříct, pane Hernandezi. Všechny informace, které získáte, budou pochopitelně velmi cenné. Pro nás. Pro případný soud, ať už civilní či vojenský, absolutně bezcenné. Budou irelevantní, protože budou získány nezákonně. Takže poté, co budou vyhodnoceny, bude s největší pravděpodobností muset být přistoupeno k likvidační fázi.“

„Bez soudu?“

„Vy jste tu nový?“

Na to už Hernandez neřekl nic a Seaward pokračoval: „Vzhledem k vaší připravované pozici je jasné, že se k nim nikdo nedostane blíž než vy. Takže to bude také na vás.“

„Při provozních testech nás na tuhle eventualitu nikdo neupozornil,“ ozval se Leblanc a prohrábl si hustého ježka na hlavě.

„Asi zapomněli,“ poznamenala Bertramová kousavě.

„NSA má přece speciálně vycvičené likvidační komando,“ pokračoval Leblanc. „Takže stačí, když označíme cíle, ne?“

Seaward položil lokty na stůl, propletl si prsty a podepřel si bradu.

„Pane Leblancu, toto je specifická operace ve specifických podmínkách. NSA byla infiltrována protistranou a my zatím nevíme, kdo všechno v tom jede. Dělá se na tom. A než se to dozvíme, tak do toho nebudeme zatahovat nikoho jiného než ty, kdo se teď nachází v Armistead Gardens, které má teď status Neviditelné zóny.“

(Konečně jsem se aspoň přibližně dozvěděl, kde vlastně jsme.)

„Ručím vám za to, že kdybyste teď zvedl telefon a objednal si naše zabíjäcké komando, cíl jeho útoku to bude vědět do dvou minut. A navíc budete první, koho sejmou. Nemůžeme nic riskovat. Proto je váš honorář tak vysoký.“

„Nejen proto,“ ozvala se znovu Bertramová z opačné strany stolu.

Všichni jsme se na ni podívali.

„Neřekl jsi jím o koeficientu nula, Ryane.“

Seaward si povzdechl a zadíval se na nás.

„Co je koeficient nula?“ zeptal jsem se, protože o ničem podobném jsem ještě neslyšel.

„Koeficient nula je negace celé akce v případě nepředvídatelné havárie.“

„Co to znamená? Zatím mě napadá jen to, že když vynásobím svůj honorář koeficientem nula, nebudu mít nic.“

„Byl by jím vynásoben nejen váš honorář, pane Connelly,“ řekla ta šedooká hnědovlasá čúza škodolibě.

Svou roli si evidentně užívala. Byl jsem z ní nervózní. Ta ženská mi od začátku neseděla.

„Co ještě?“ zeptal jsem se jí.

„Ještě vy.“

„Já?“

„Bohužel,“ řekla jakoby smutně, přičemž její oči se vyloženě smály.

„To jako že já budu vynásoben koeficientem nula? Co to znamená?“

„Vy si nedovede sám sebe představit vynásobeného koeficientem nula, pane Connelly?“

Začalo mi to docházet. Podíval jsem se zase na Seawarda.

„To jako myslí vážně?“

„Je to tak,“ začal šéf celé akce neochotně, „že pokud se operace nepovede, něco kiksne, bude eliminována se vším všudy.“

„Takže i s náma,“ poznamenal naprosto trefně Hernandez, kterému už to taky došlo.

„Podívejte... Jedná se o vyloženě nelegální operaci, při které bude použita nelegální, přísně utajovaná technologie. A samozřejmě je zájem, aby i nadále zůstala přísně utajená. Kdyby vyšlo najevo, co jsme udělali, a hrozilo by její profláknutí, znamenalo by to velké a nenapravitelné poškození Spojených států před světovou veřejností. Takže v tom případě by byla okamžitě provedena protiopatření takové povahy, aby k tomu za žádnou cenu nedošlo.“

„Jaká opatření? Konkrétněji by to nešlo?“ zeptal se Leblanc.

„Všechno tady bude okamžitě zničeno.“

„Vyhoří to tu?“

„Možná i něco horšího. No a v takovém případě vy musíte navždycky zmizet.“

„Staneme se terčí nejen pro cizí rozvědku, ale i pro vlastní agenturu?“

„Blbost. Ale v NSA navždycky skončíte. Dostanete novou identitu a agentura vás přesune na opačnou stranu Států, nebo do Evropy.“

Chvilku jsme všichni mlčeli, než Leblanc prohodil: „V tom případě se mi ten honorář nezdá zase tak velký.“

„Nebojte se, nic nekiksne.“

Nebyl jsem si jistý, jestli tomu opravdu věří.

„No dobře,“ řekl jsem. „V případě, že to nekiksne, chci honorář vynásobit koeficientem 1,5.“

„Proč?“ vyštěkla na mě Bertramová.

Usmál jsem se na ni. „Za tu ženskou.“

„Myslíte, že si s ní nebudete rozumět?“

„Jděte do prdele.“

13.

Zašel jsem do kuchyňky (což byl narychlo instalovaný dřez na konci chodby, kávovar a velká lednička) udělat si kafe, než mi Bertramová připraví flash disk s mým subjektem. Tam mě našel Chriss a s ním přišla další ženská, kterou jsem taky viděl poprvé. Vlastně to byla ještě holka. Hádal bych jí maximálně dvacet. Krátkovlasá zrzka se zvláště šedozelenýma kočičíma očima. Hezká. Odhadl jsem ji, že je tady přes tu kávu.

„To je Monika Huppertová, bude mít na starost spojení,“ oznámil Chriss.

Stiskl jsem její téměř dětskou ruku. Takže žádná káva, ale další článek operace.

„Seaward na tu akci angažoval všechny ženské, se kterýma spal?“ zeptal jsem se kousavě. Fakt se mi to přestávalo líbit.

„Je nějaký voraženej, ne?“ zavrčela maturantka Huppertová a ušklíbla se.

„Uklidni se, Larry. Říkal jsem jí, že zrzky zbožňuješ.“

„Jo, ale úplně jinde než v dispečinku tak riskantní operace.“

„Seaward musel dát dohromady tým výhradně z lidí, kterým stoprocentně věří.“

„Bez ohledu na technickou a profesionální zdatnost?“

„Co se mu stalo?“ zakoulela Huppertová kočičíma očima.

Opřel jsem se o linku a zadíval se na ni. Fakt byla docela hezká a fakt bych se s ní nejradši setkal někde úplně jinde než tady. Svým způsobem mi jí bylo líto. Protože to mladé koťátko vůbec nevědělo, do čeho jde a co ji čeká.

„Tak podívejte, slečno. Můj subjekt je ženská uprostřed rozvětvené čínské rozvědky, která si z naší kontrarozvědky udělala terče na střelnici. Život pro ně asi nic neznamená. A ten můj přitom bude záviset na dalších dvou ženských přímo tady v centrále, přičemž jedna z nich s podobnou operací nemá žádné zkušenosti a další vypadá, jako že jí konečně skončila puberta a stala se z ní příjemná hračka do postýlky.“

„To myslíte mě?“ zeptala se a na čele jí naskočily dvě rozkošné vrásky.

„Promiňte, jestli jsem se vás dotkl. Ale pochopte, že mám důvod být z toho všeho trochu nervózní.“

„To nechápu,“ řekla příjemným hláskem s nádechem holčičí naivity.

Podíval jsem se na Chrisse s beznadějí v očích.

„Nevím, proč to tak hrotíš, Larry. Všechno je v pohodě. A holky to zvládnou.“

„Jo... Ale jde taky o to, abych to zvládl i já.“

„To už je jenom na tobě. Ale tady z Armistead budeš mít špičkovou profesionální podporu.“

„A ty máš teda na starosti co? Nosit těm holkám kafe?“

„Vole.“

„Tos mě uklidnil.“

„Já budu zajišťovat celou akci přímo v terénu. Pohotovost – kdyby nastaly komplikace, tak prostě zavoláš.“

„Kam ti zavolám?“

„Proto je tu Monika. Potřebuje vědět, kam chceš umístit katastrofický mobil.“

„Jaký že?“

„Říkám tomu katastrofický mobil, pane Connelly,“ ozval se holčičí hlásek. Vážně připomínala spíš postelového plyšáka než důležitou součást takhle složité operace. „Prostě kdyby nastala nějaká katastrofa a vy jste se nutně potřeboval spojit s někým z Armistead...“

„Buďte si jistá, že ta nastane, než se nadějete,“ zavrčel jsem.

„Pochopitelně ho nemůžete mít u sebe,“ pokračovala, „protože si nedovedu představit, jak byste to vysvětlil svému subjektu.“

„Čísla se naučím nazpaměť a použiju jeho mobil.“

„Nedoporučuji,“ oznámil Chriss.

Vyklepl si z balíčku marlborku a nabídl mi. Vzal jsem si.

„V tomhle případě je věc trochu složitější, Larry,“ pokračoval. „Jak víš, tak NSA je v prdeli. A tohle je akce, o které ví jenom několik málo zasvěcených. Je to hodně na hraně. Takže v případě nouze budeš potřebovat kódovaný mobil. A ten nemůžeš mít u sebe, ale musíš mít možnost se k němu dostat. Tohle je nadstandard, který jsem si vymyslel já, protože se mi ta zdejší improvizace taky moc nelíbí.“

„Tos řekl hezky.“

„A budu o tom vědět jenom já a tady Monika.“

„Ty myslíš, že by mohl i někdo odsud...“

„To teď neřeš. Takže kam ho chceš uložit? Třeba Hernandez ho bude mít u trafikanta, kam si jeho subjekt chodí kupovat cigarety.“

„No tak mi ho tam dejte taky.“

„Ježíšmarjá, Larry, to nejde. Tys to asi vůbec nepochopil. Snažíme se to všechno maximálně rozmělnit, dislokovat. Snažíme se vyhnout jakékoli koncentraci, protože ta je pak snadným terčem.“

„Ve vašem případě navrhuju parfumerii,“ ozvala se plyšáková zrzka.

„Panebože, co já budu dělat v parfumerii?“

„Vy nic, ale slečna Shepardová možná ano.“

Kývl jsem jim odevzdaně na parfumerii a zapnul kávovar, protože ten šrot na žádný hlasový příkaz nereagoval.

14.

Aby bylo jasno, nemám nic proti ženským. Naopak. Jsou to nejlepší na světě, co příroda vymyslela. Zbožňuju je a jsem ochotný se před nimi třeba i plazit. V ložnici, v obýváku, v lese i na louce. Ale ne v řídicím středisku komplikované operace. Obdivuju jejich půvab, stejně jako smysl pro rozkošné ozvláštňení reality, jaké chlapi nikdy nedokážou.

Žeru, když na prázdném parkovišti zaparkují přesně na čáře dělící dvě parkovací místa, obdivuju, když zapomenou kabelku pověšenou na venkovním zpětném zrcátku a jsou schopné s ní projet celé město. Vůbec mi nevádí, když se zeptají, které šaty si mají vzít, a dopředu vědí, že ty, co řeknu, si určitě nevezmou. Jsem schopný strávit s ledovým klidem dvacet minut před převlíkací kabinkou, než si vyzkouší všech těch deset nesmyslů, které si tam s sebou vzaly. Vůbec mě to nerozčiluje, protože to k nim patří a právě tohle z nich dělá přesně to, pro co byly stvořeny, a vím, že to má smysl a že tohle je skutečná hybná síla přírody a evoluce. Svým způsobem obdivuju jejich mozek (vážně), protože na rozdíl od mužského, který pracuje pouze binárně (*ano, nebo ne*), je ten ženský schopný pracovat (a to většinou) i s veličinou *možná*, což dokážou jen kvantové počítače.

Když ale visím na laně, které nahoře drží ženská, cítím se hodně nejistý a jenom čekám, kdy se její nálada přesune ze stavu *plus* do stavu *minus*, v tom lepším případě do stavu *možná*. A většinou není třeba čekat moc dlouho.

Při ostrých testech jsme měli na prostudování subjektu tři dny. Já teď měl tři hodiny. A když jsem si otevřel flash disk od Bertramové, myslel jsem, že ji zabiju. Veškeré její zpravidajské informace spočívaly v kopii zdravotní karty, studijního průkazu a facebookové stránky. To si snad ze mě dělá prdel.

Vyškubl jsem flešku z konektoru, vstal od stolu a vydal se na druhou stranu haly k ní. Musel jsem dávat pozor, abych v tom rozčilení náhodou nezakopl o některý ze spousty kabelů válejších se po zemi.

„Co to jako je?“ zastavil jsem se nad ní a hodil flash disk na stůl.

Zvedla ke mně hlavu a zamávala dlouhými řasami.

„Copak, nejde to otevřít? Nebo vám to počítač nebere?“

„Počítač to bere, ale moje hlava ne.“

„S čím máte zase problém, Connelly?“

„Problém mám s tím, že vaše práce je absolutně na hovno. Její Facebook jste mi nemusela obřadně dávat na flešku. To jsem si mohl otevřít sám na netu.“

Otočila se na své otočné židli ke mně a přehodila si nohu přes nohu.

„Tak za prvé, těžko byste si ho otevřel, protože vás nemá mezi svými přáteli.“

„Zato vás ano.“

„To byste se divil, kolik já mám přátel.“

„Jasně, hlavně Ryana.“

„A jsou tam i jiné věci než její Facebook. A za druhé, o tom, že je spojka, víme teprve čtyři dny. A za třetí, to jsem nedávala dohromady já, ale oddělení monitoringu. Tak si to vyřídte

s nimi. A řeknu vám ještě jednu věc, mimo protokol. Když mi Ryan řekl, že Greenwoodovou nahradí vámi, byla jsem důrazně proti.“

Opřel jsem se rukou o její stůl a řekl: „OK. Pak je to oboustranné. Protože kdyby se mnou konzultoval vaše nasazení na post šéfa technického zabezpečení této operace, byl bych na tom stejně. Proti.“

Usmála se.

„Tak jo... Dohodli jsme se, že se navzájem nemáme rádi, a tím pro mě tahle debata končí. Nezbyvá než doufat, že tím neutrpí celá akce.“

„Nějaký problém?“ objevil se u stolu Seaward, který asi zaslechl naše zvýšené hlasy.

„Ne,“ oznámila Bertramová. „Jen jsme se tady s panem Connelly shodli, že budeme dokonalý pracovní pár.“

„Hele, Larry,“ obrátil se na mě Seaward, „už jsem ti přece vysvětlil, že...“

„Jo, já vím. Že s ní nespíte. Ale stejně vám nevěřím.“

Otočil jsem se a šel zpátky ke svému stolu.

16.

Brena Shepardová byla docela hezká holka. Asi minutu jsem zkoumal její fotografii a zjistil, že není jenom docela hezká, ale opravdu hezká. A když jsem si pak otevřel její facebookovou fotogalerii, musel jsem uznat, že je dokonce moc hezká. A bylo mi jasné, že to nezvládnou. Nedalo se to zvládnout. Všechny testovací a ověřovací operace jsem dělal vždycky s chlapama, ostatně nikdy se nepředpokládalo, že by mohlo dojít ke kombinaci chlap–ženská. I když bylo celé Infico totálně za hranou a naprosto šílené, aspoň tahle zásada se dodržovala.

U mého stolu se zastavil Seaward.

„Hezká holka,“ poznamenal s pohledem upřeným na monitor.

„Jo.“

„Hele, já vím, že Lauru moc nemusíš, ale...“

„Kterou Lauru?“

„Bertramovou. Ale ručím za ni. A proto teď jakékoliv vzájemné averze musíš nechat stranou, jinak se nám to všechno rozsype. NSA je fakt v prdeli a zatím vůbec nevíme, kdo je ten krtek.“

„A že to není zrovna ona, tím jste si jistý?“

„Stoprocentně, buď v klidu.“

„Jak zemřela Samantha?“

„Greenwoodová? Myslel jsem, že ti to Chriss ukázal.“

„Jo, mrtvolu ano.“

„Zastřelili ji. Pod tou papírovou maskou je díra v čele. U ní v bytě. Žádné známky vloupání. Nejspíš jim, nebo jemu, sama otevřela. Takže ho asi znala.“

„Co všechno věděla?“

„Naštěstí skoro nic. Jen to, že akce je připravená a má se spustit za čtyři měsíce. A že do ní bude nasazená.“

„A koho měla infikovat, to věděla?“

„To ne. Měla být zatím jenom v pohotovosti a připravená do akce. Nebudu tě rušit, času je málo.“

Poplácal mě po rameni a odešel. Otočil jsem se zpátky k monitoru s fotkou Breny Shepardové a ťuknul na ikonu OMNĚ.

Stav: svobodná / Zaměstnání: student / Děti: chci mít / Sexuální orientace: bi / Výška: 170 / Hmotnost: 56 / Barva očí: hnědá / Barva vlasů: jak kdy / Oblíbené místo: tam, kde je moje láska, když teda nějaká je, jako že většinou žádná není. Takže příroda, louky, lesy, tam, kde se člověk cítí volný (nesvázaný městem a technikou). / Oblíbená barva: černá, fialová,

purpurová, růžová, zelená, tyrkysová / Moje povaha: aktivní, ctižádostivá, charakterní, samostatná, sebevědomá, spolehlivá, ulítlá / Co miluji: čokoládu, čaje, svíčky, kočky, moře, relax, západy slunce, vlky, cestování a pár lidí / Co nesnáším: vstávání, lži, výmluvy, ignoranci, nevěru, hmyz. Nemám ráda jen tak někoho, jsem sebestředná, majetnická, vybíravá mrcha. Zvykejte si. / Moje motto: Ženy a kočky si dělají, co chtějí, a muži a psi by se s tím měli smířit. / Závislost: internet, móda, sex, muzika, kamarádi / Jsem členem chatů a diskuzí: Inzerce hlodavců a jiných drobných savců, Lesbická seznamka, Metalová seznamka, Moji hlodavci, Potkani, E-bay, Elegance, Fantasy, Knihy o upírech, Kosmetika e.l.f., Kosmetika netestovaná na zvířatech, Kořata, Laky na nehty, Líčení a kosmetika, Louis Vuitton, Móda IN a OUT, Nehty, Nejhorší módní trapasy, Péče o vlasy, Vlci, Domácí piercing, Gothic second hand, Gothic seznamka, Hlášky před sexem a po sexu, Marilyn Manson, Parapsychologie, Anime-manga, Erotično s hvězdami – fantazie a sny, Sci-fi.

Hmm... vypadalo to, že s Brenou Shepardovou bude docela zábava.

17.

Ve dvě odpoledne nám přivezli sendvič a kolu a v hale se objevila další ženská. Navíc s mírně šikmýma očima a nažloutlou pokožkou. Vypadalo to vyloženě na ženskou akci a já začínal mít dojem, že jsem se stal obětí feministického spiknutí.

„A to je zase kdo?“ vyštěkl jsem na Seawarda.

Zvedl hlavu od hromady satelitních snímků a podíval se stejným směrem jako já.

„Aha, to je Sina San. Lékařka.“

„A proč je kurva Číňanka?“

„Co já vím? Možná proto, že se narodila čínským rodičům. Ty máš něco proti čínské medicíně?“

„Takže další ženská, která bude mít v rukou můj život?“

Opřel se do židle, protáhl si záda a dal si ruce za hlavu.

„A co tě žere? Život už je takový od začátku. Nebo chceš říct, že tě porodil chlap?“

„Běžte do hajzlu... Nechápu to. Tak vy máte zato, že NSA infiltrovala čínská rozvědka, a pak máte v Neviditelné zóně Číňanku?“

„Geniální tah, co?“ zasmál se Seaward.

„Můžete na chvílku, pane Connely?“ ozval se hlas Bertramové.

„Co je zase?“

„Chtěla bych vás seznámit s místem, kde bude stát váš kamion při přenosech.“

Nechal jsem Seawarda Seawardem a přešel k ní.

„Není třeba.“

„Prosím?“

„Říkám, že to nepotřebuju vědět. Kamion je váš problém. Vy jste tu od technického zabezpečení. Mě žádný kamion nezajímá. A je jenom na vás, abyste zajistila, aby byl tam, kde má být a kam dosáhne jeho vysílač. Tak se nesnažte zatěžovat moji kebuli ještě svými problémy.“

„No dobrá,“ řekla trochu uraženě. „Jen jsem měla dojem, že to chcete mít všechno pod kontrolou.“

„Seaward říkal, že jste skvělá, tak se o to postarejte.“

„OK. Postarám.“

„To, co mě zajímá, je Shepardová. A k té jste mi nesehnala nic.“

„A co byste jako ještě chtěl?“

„Potřebuju všechny její přátele.“

„Má je na Facebooku.“

„Myslíte těch dvě stě pět? Seru vám na Facebook. Já potřebuju vědět, s kým spí a s kým ne. Potřebuju znát její rodiče a vědět, jak s nimi vychází. Její babičku, bratrance. Potřebuju vědět, s kým chodila a s kým se rozešla a...“

„Dělá se na tom.“

„Jo tak ono se na tom dělá.“

„Jistě... Ale pochopte, že máme velmi omezené možnosti a prostředky. Kdyby bylo všechno v pořádku, nasadíme na to třeba šest lidí z analytického. Jenže v tomhle případě to nejde. V NSA je krtek, takže je to i kvůli vaší bezpečnosti.“

„Co? Že o ní nic nevím? Jestli si takhle představujete moji bezpečnost, jste vážně hvězda.“

„Tak jo, nechci se s vámi hádat.“

Už chtěla odejít, když se zastavila a otočila zpátky. „Přesto si myslím, že byste měl vědět, kde bude ten kamion, protože to nebude standardní přenos, jak jste byl zvyklý u testování.“

„Cože? Takže další nová, nevyzkoušená technologie?“

„Ne, právě že ne. Jen způsob jejího použití. Shepardová neopouští město. A zatím nás nenapadalo, jak ji dostat ven. Takže přenos nelze realizovat venku, a tím pádem k ní nedostaneme ten kamion na dvě stě metrů.“

Zarazil jsem se. „Aha... A kde teda bude?“

„V minus prvním levelu, v opuštěném depu metra.“

Nechápavě jsem zavrtěl hlavou. „Co je to za blbost? Jak chcete ten signál propasírovat nahoru? Nebo Shepardovou dolů?“

„To už vůbec nejde, pokud ji nechceme unést, což by asi neuniklo pozornosti. Proto musíme dotáhnout signál nahoru kabelem.“

„Kabelem?“ vydechl jsem úžasem.

„Ano, kabelem k přídatnému vysílači umístěnému dvě stě metrů od jejích kolejí.“

„To myslíte vážně?“

„Jinak to nejde. Protáhneme ho technickými šachtami a vzduchotechnickými troubami. Dělá se na tom, ale je to hrozně složité. Jde o dva kilometry kabelu.“

„Takže mě přesunete kabelem?“

„Jenom ty dva kilometry, zbylých sto metrů absolvujete vzduchem.“

„Panebože...“

„Proto bude dobré, kdyby pak došlo k nepředvídaným událostem, abyste přesně věděl, kde ten kamion bude.“

To se mi vážně jenom zdá.

„OK. Tak mi to vysvětlíte, protože jsem si jistý, že k nepředvídaným událostem stoprocentně dojde. Ostatně z mého hlediska k nim dochází už teď.“

„Ve vašem profilu není vůbec nic o tom, že byste byl takový pesimista,“ okomentovala to Bertramová.

18.

„Ze které části Číny pocházíte?“ zeptal jsem se Siny San, když mi měřila tlak a zkoumala oční duhovku, jestli má tu správnou duhovou barvu.

Odhadoval jsem ji na padesát, plus minus třicet, protože u Číňanek to nepoznám.

„Z Manayunk,“ řekla a připlácla mi na hrud dvě studené chromované sondy.

„Neznám. To je kde? Na severu nebo na jihu?“

„To je čtvrt ve Filadelfii. V Číně jsem nikdy nebyla.“

Dostala mě, mrcha.

„Aha... A řekli vám vůbec, o co jde, nebo vás jen tak narychlo sbalili v předměstské nemocnici?“

„Řekli mi, že několik dní budete ve stavu, který se velice podobá kómatu.“

„To je všechno?“

„A že některé věci budu muset provádět v návěsu kamionu.“

Šly na mě mdloby. Nechybělo moc, abych se v tom kómatu ocitl okamžitě.

„Dělá si srandu,“ zaslechl jsem od dveří Seawardův baryton. Stál tam s rukama v kapsách a s pobaveným úsměvem na tváři. „Paní Sina San je půjčená z Pentagonu, přímo z vývoje programu, buď v klidu.“

„Takže Pentagon je informován?“

„Není. Oficiálně je propůjčená na další testování.“

„A to se Pentagon nebojí, že tu technologii vyblíže svým čínským bratrům?“

„Nebojí,“ odpověděla čínská doktorka. „To já jim ji přivezla z Číny.“

Seaward vyprskl smíchy.

„Zdá se, že z toho všichni máte docela prdel, ale mně moc do smíchu není.“

„Z ničeho prdel nemáme,“ řekl, když se uklidnil. „Ale to napětí ze sebe dostaneš jenom humorem. A klidně i černým.“

„Já ze sebe dostávám napětí většinou sexem.“

„Zkusím se zeptat Laury, jestli s tím může něco udělat. Možná když jste teď ta sehraná dvojka...“

Sina San otevřela víko nerezového bezpečnostního kontejneru velikosti bonboniéry a vytáhla z něj injekční stříkačku. Ani do ní nemusela nic natahovat, padesát mililitrů roztoku už v ní bylo. A v něm nějakých dvě stě nanorobotů. Vyhrnul jsem si pravý rukáv.

19.

Se záchodama se vůbec nepárali a nechali je tak, jak byly. Pravděpodobně šlo původně o údržbářskou šatnu. Vyšisované,

z části opadané bledě modré kachličky, zažloutlé záchodové mísy, z umyvadel fungovalo jenom jedno. Měl jsem zrovna ptáka vytaženého nad pisoárem, když se vedle mě postavil vysoký Nathan Hernandez a vytáhl toho svého.

„Vůbec se mi to nelíbí,“ prohodil směrem k okachličkované stěně.

„Tys tady potkal někoho, komu se to líbí?“

„Možná tu čúzu Bertramovou.“

„Taky jí nevěřím,“ řekl jsem po pravdě.

„Hele...“ řekl Nathan a ohlédl se za sebe, jestli za námi někdo nestojí, „...já vím, že nemáme vzájemně vědět o svých subjektech, ale při vši té improvizaci, která tu panuje, začínám mít strach, že něco kiksne.“

Podíval jsem se na něj. „Do prdele, jsme snad profíci, ne? A máme nouzové identifikační heslo, tak snad nehrozí, že se navzájem odděláme.“

„Ne, o to strach nemám. Já myslím spíš tak nějak celkově, víš.“

„Jak celkově?“

„No, ne že bysme to posrali třeba my dva nebo Brentz. Spíš že to posere někdo tady.“

„To je možný, ale to neovlivníš.“

„Hele,“ znova se ohlédl, „kdyby něco, kontakt bude na mulberrský zdi v Cherry Hill, na minus prvním levelu.“

„Ty vole... ty dovedeš člověka povzbudit.“

20.

Chriss seděl u počítače a projížděl si mnohaúrovňové plány města.

„Do školy to máš z kolejí kousek,“ řekl, když si všiml, že stojím za ním.

Posadil jsem se na židli vedle něj a rozhlédl se. Nejbližší živá bytost byl mohutný černochoch o dva stoly dál, skloněný nad notebookem.

„Na školu seru, do tý mě nikdo nedostane.“

„Tebe možná ne, ale Brenu Shepardovou asi jo.“

Znovu na mě padla tíseň, když jsem si uvědomil, co všechno asi budu muset v rámci utajení absolvovat.

„Hele, jak jsi mi říkal, že mi necháte v parfumerii mobil...“ spustil jsem pološepem.

„Jo, to platí. A budeš tam mít předvolené i číslo na mě.“

„Jo, to je OK. Ale potřeboval bych ještě něco.“

„Co?“ zvedl ke mně oči.

„Nech mi tam i pistoli.“

„Cože? Proč?“

„Jen tak.“

„Jak, jen tak? Kdyby bylo třeba, tak mi prostě zavolaš. Od toho tu jsem. Navíc budu mít k ruce ještě pár dalších lidí. Spolehlivých lidí.“

„Kašlu na spolehlivé lidi. Chci tam pistoli. Nelíbí se mi to.“

„Ty myslíš, že by vážně někdo odsud...“

„Já si nemyslím vůbec nic. Já myslím jenom na katastrofický scénář. A když tam budu mít katastrofický mobil, chci i katastrofickou pistoli.“

„Všechny scénáře máme nasimulované a připravené v počítači.“

„Ty vole, ty neznáš tu základní poučku, že jakýkoli plán se rozsype při střetu s realitou?“

Chriss se plaše rozhlédl kolem sebe. „Nevím, jestli se mi podaří sehnat pistoli. I ty telefony jsem si vyzvedl jako že pro svoje lidi. Nikdo neví, že je budete mít k dispozici vy.“

„Tak stáhni ještě jednu pistoli. Pro svoje lidi. To přece nemůže být problém.“

„To si jenom myslíš... Ale jo, zkusím to nějak zřídit.“

„Dík.“

21.

„Vaše mise potrvá celkem šestadevadesát hodin,“ oznámil Seaward, sedící v čele konferenčního stolu, což byly k sobě sražené tři kovové montážní stoly. „Během prvních osmačtyřiceti hodin můžete použít pouze stupeň jedna a dvě. Žádný jiný. Nebudete vyvíjet žádnou aktivitu a budete se jen seznamovat se svými subjekty a s prostředím, ve kterém se pohybují. Pokusíte se zapamatovat si každý obličej, se kterým se setkají a o kterém si budete myslet, že je zapojený do systému. Jestli se vám podaří urvat i nějaká jména, tím líp. Cílem je rozkrytí špiónážní sítě Čínské lidové republiky na území Spojených států. Po osmačtyřiceti hodinách se tady znovu sejdem, abychom si řekli, jestli všechno funguje tak, jak má, a vyhodnotíme vaše poznatky. Teprve potom rozjedeme přípravu na eliminaci jejich sítě. Hlavně její hlavy. Předpokládám, že všichni své subjekty znáte.“

„V rámci možností a schopností paní Laury,“ neodpustil jsem si poznámku.

Bertramová se jen ušklíbla. Seaward pokračoval: „Předpokládáme, že Larryho subjekt je spojka. Takže bude třeba zaznamenávat veškeré kontakty a schůzky. Pokud budou předávány zprávy, je nutné je kopírovat nebo zapisovat jejich obsah. Nathanův subjekt je řidič čínského velvyslanectví.“

„Jako Číňan?“ vyděsil se Nathan.

„Není to Číňan. Je to čistokrevný Američan. Ale máme podezření, že jim pomáhá s rozvědnou činností. Brentzův subjekt je jedním z obchodních zástupců firmy Huawei. Vzhledem

k předpokládané hierarchii celé sítě byste se vy tři neměli nikdy setkat. Nějaké dotazy?“

Nikdo žádný neměl. Seaward pokračoval: „Všichni víte, že je to hra s ohněm. Je to akce mimo právní řád Spojených států. Chyby se nepřipouští. Jakákoli chyba může znamenat smrt. Myslete na to, jak dopadla Greenwoodová.“

„V čem udělala Samantha chybu?“ zeptal jsem se a Seaward mě zpražil pohledem.

„Já vím, že v ničem, Larry. Greenwoodová je obětí té svině, kterou mají v NSA. A je na vás, abyste přišli i na ni.“

„OK. Jen jsem se chtěl ujistit, jestli to chápeme stejně.“

„Takže od vás očekávám maximální obezřetnost a hlavně disciplínu. Všichni jste profíci, a tudíž od vás čekám profesionální práci. Má někdo z vás tři důvod, proč by se akce nemohl nebo neměl zúčastnit? Jestli ano, tak to řekněte teď.“

Nikdo nic neříkal. Všichni jsme zírali do stolu a určitě jsme všichni měli pocit, že je to průser a že bychom se jí účastnit neměli.

„OK. Tak jdeme na to,“ řekl Seaward.

22.

Nevěděl jsem přesně, kde je dispečink Neviditelné zóny umístěný (přibližně někde pod Armistead Gardens), a podle Seawarda jsem to ani vědět nemusel. Důležité bylo, abych věděl, kde bude umístěná transponderová jednotka, případně samotný kamion, u kterého bude pochopitelně stálá služba. A hlavně abych nezapomněl čas zpětného přenosu, který byl zase určený na noc (na třetí hodinu ranní), kdy se předpokládá, že by měl infikovaný subjekt spát. Pokud by tomu tak nebylo, bude další možnost zpětného přenosu vždy po šesti hodinách.

Ve dvě hodiny v noci jsme se já, Nathan, Brentz, Chriss, doktorka Sina San a další čtyři ozbrojení muži přesunuli technickými chodbami minus druhého levelu do místa přenosu, což bylo opuštěné depo metra na minus prvním, někde pod Heritage Crossing. Muselo to být totiž místo, kam se ještě dostane kamion. Pod obchodní čtvrtí Heritage byl zásobovací terminál s hydraulickými rampami a výtahy, takže to místo bylo poměrně vhodně zvolené.

23.

Kamiony byly třinápravové Freightliner Columbia s diesellovými motory Caterpillar a s nástavbou pomalovanou mraženými kuřaty (některé dokonce v letu s roztaženými křídly). Uvnitř ale bylo vybavení srovnatelné s jednotkou intenzivní péče. Ventilátory pro intubaci nebo tracheotomii, srdeční monitory včetně telemetrie, vnější kardiostimulátor, defibrilátor, encefalograf, dialytické systémy, katetry pro infuze a sondážní výživu, odsávací pumpy, tlaková pumpa na doplnění analgetik a spousta dalších lékařských zařízení. Při standardní situaci by nic z toho nemělo být třeba. Bylo to tam jen proto, kdyby něco kikslo.

Hlavním zařízením ale byly zesilovače biotechnologických nanosystémů, stabilizátory kódování biostruktur, zesilovače imunitních systémů a biotechnický kontejner. A to všechno napojené na počítač se zaměřovacím softwarem a výkonný vysílač vysokofrekvenčního signálu, včetně chladicí jednotky. Ale nejdůležitější zařízení jsem měl ve své hlavě.

„Jak se cítíte?“ zeptala se Sina San, když jsem vlezl do nástavby svého kamionu a protáhl se mezi aparaturami až do zadu k polohovacímu lůžku.

„Jako kuře, který jde na porážku,“ řekl jsem.

„Myslela jsem, že stejnou situaci už jste zažil mockrát. Podle papírů máte za sebou šestnáct testů.“

„Jo, ale ty trvaly vždycky jenom dvacet až třicet minut. Ale hlavně nikdy ne do ženský.“

„Máte z toho strach?“

„Jo.“

„Proč? Já jsem v ženský furt a jsem docela v pohodě.“

Měla fakt zvláštní smysl pro humor. Lehl jsem si na lůžko a nechal se napojit na aparaturu kuřecího kamionu.

II.

Identifikace cíle

24.

Byl jsem v hlavě Breny Shepardové, špionské spojky. Přímo v jejím mozku, v jeho až dosud nepoužívané části, do níž před čtyřmi dny implantovaní nanoroboti připravili potřebný prostor, kapacitu a taky spoustu nových spojení. Podobní nanoroboti připravili i můj mozek na nová spojení a příjem nových signálů, aby poté, co bude moje vědomí přeneseno do Shepardové, byl plně funkční. Což se právě stalo.

A zatímco jsem v kamionu upadl do kómatu (nebo spíš mé tělo, nemohl jsem být ve dvou tělech najednou), Brena Shepardová nepoznala vůbec nic. Výchozí pozice při přenosu totiž byla nastavena na stupni jedna. Stupeň jedna znamenal, že jsem plně při vědomí, ale nemůžu přijímat žádné vnější podněty. Nejsem napojený na žádný smyslový orgán těla (v tomto případě jejího) nebo jakýkoliv nerv. Jediné, co jsem mohl, bylo přemýšlet. Jinak jsem byl kompletně ochrnutý, hluchý a slepý. Jako mozek oddělený od

těla, ale plně funkční, ponořený do sklenice s živným roztokem.

Stupeň dvě, na který jsem se právě chystal přepnout, znamenal připojit se na veškeré smyslové orgány a nervy infikovaného těla, v tomto případě těla Breny Shepardové. Ovšem pasivně. Znamenalo to vidět jejíma očima a slyšet jejíma ušima. Cítil jsem totéž, co její tělo. Chlad, teplo, horečku, doteky. Nemohl jsem ale to tělo ovládat. To pořád řídil její mozek. Vlastně jsem byl takový živý mikrofon a kamera, o kterých neví. Tento stupeň také Seaward určil pro prvních osmačtyřicet hodin naší mise. Pasivní sběr informací.

Dalším stupněm byla trojka. V následujících hodinách se o jejím použití neuvažovalo. Mohla být použita jenom v nouzových situacích a nepochybně bude muset být krátkodobě využita ve finální likvidační fázi. Trojka předpokládá, že zůstane připojený jako ve stupni dvě, ale zároveň subjekt odpojím od všech jeho smyslů a biomechanických impulzů a tím převzmu komplexní kontrolu nad jeho tělem. Při tomto stupni je zároveň znemožněna jakákoli činnost mozku infikovaného subjektu, tedy té části s vědomím. Najednou jako by nebyl. Nebo na tom byl stejně, jako mé tělo v kamionu. V bezvědomí, v kómatu. Já jsem schopný plně ovládat jeho tělo, slyšet jeho ušima, vidět jeho očima, ale i pohybovat jeho rukama a nohama, mluvit jeho ústy. Samozřejmě jeho hlasem. Třetí stupeň je riskantní v tom, že pro infikovaný subjekt může být opětovné připojení velmi stresující a psychicky deprimující, protože pochopitelně netuší, co se dělo během jeho odpojení, o kterém vůbec nevěděl. A teoreticky by se o tom ani dozvědět nemusel, pokud by bylo krátké a nezkontroloval by si čas. Problém nastane, až když se třeba ocitne někde úplně jinde, než by čekal (a než byl před odpojením), a vůbec neví, jak se tam dostal, protože má okno. Proto je doporučeno stupeň tři použít

opravdu jen v případech nutnosti a nejlépe v noci, když subjekt spí. Pokud by přišel na to, že byl v noci nějak aktivní, mohl by si to vysvětlit třeba náměsíčností, během níž člověk opravdu dělá věci, o kterých vůbec neví.

No a čtvrtý stupeň, který tato technologie také umožňuje, je úplně zakázaný. Je to vlastně obrácený stupeň dvě, ve kterém je ovšem pasivním pozorovatelem sám subjekt. Jeho tělo je plně ovládáno jako ve stupni tři, ale zároveň je mu ponecháno připojené vědomí, takže všechno vidí a slyší, ale nemůže nic dělat. Je jen pasivním pozorovatelem toho, co jeho tělo dělá a co říká, bez jakékoliv možností jeho ovlivnění. Což je nepochybně situace tak nepochopitelná, že je k zbláznění. Není nijak vysvětlitelná, a proto hrozí totální psychické zhroucení subjektu, což může zanechat i trvalé následky.

25.

Zda se přenos podařil, nebo ne, se pozná teprve při přepnutí systému na stupeň dvě, protože ve stupni jedna je všechno kromě mozku naprosto paralyzováno. Od svého těla jsem odpojený, přičemž ani nejsem připojený na tělo subjektu. Neexistuje žádné spojení s vnějším světem.

Přepnul jsem na stupeň dvě. Nic se nezměnilo. Samá tma. Prodělal jsem už šestnáct ostrých testovacích operací, ale žádnou z nich do ženské hlavy, do které podle mě nikdo nevidí, ani přístroje. Přesto mě to zatím nijak nezneklidnilo. Byly tři hodiny v noci. Sheppardová tudíž asi spí, takže přes její zavřená víčka jsem určitě nemohl přijímat žádné vizuální vjemy. Byl jsem v klidu.

Absolutní ticho za pár vteřin už nebylo tak absolutní. Odněkud jsem hodně slabě slyšel hudbu. Možná z vedlejšího pokoje. Současně s tím jsem ucítil teplo a kontakt s dekou. Jenom

chodila jsem měl studená. První poznatek o subjektu. Shepardové se nedokrvují nohy. Sakra, nebylo to sice nijak zásadní, ale byl jsem si jistý, že podobných a nejspíš ještě větších překvapení mě čeká daleko víc. A to jen proto, že ta pitomá Bertramová odflákla svou práci.

26.

Byl jsem vzhůru už víc než čtyřiaadvacet hodin a cítil jsem se strašně utahaný. Nejen fyzicky, ale hlavně psychicky. A utahání lidi často dělají chyby. Potřeboval jsem spánek. Přepnul jsem proto zpátky do stupně jedna a rozhodl se trochu prospat. Mohl jsem to klidně udělat i ve stupni dvě, ale to bych se asi probudil za pár hodin současně s Brenou. Obzvlášť jestli je po ránu zvyklá dát si sprchu. Ve stupni jedna si klidně může vlézt pod ledový vodopád. Nebudu o tom vědět.

27.

Nevím, jak dlouho jsem spal. První vizuální vjem po přepnutí do stupně dvě byla univerzitní posluchárna, jejíž celou čelní stěnu zabírala plazmová obrazovka s jakousi ornamentální krajkou. Během další vteřiny mi naskočily i zvukové vjemy.

„...dal průchod své fantazii a vznikl tak neskutečný svět démonů, dívajících se dolů k městu s ironickým nebo zamyšleným výrazem tváře, ptáků s fantastickými nebo neskutečnými formami a směšných postav potměšilých netvorů, které můžeme vidět na rozdílných nebo neuvěřitelných bodech katedrál.“

Po plazmě jezdil kurzor. Všiml jsem si, že v pravém horním rohu je napsáno Notre-Dame de Paris – půdorys. Brena

hleděla dopředu. Soustředil jsem se na levý okraj jejího zorného pole. Vlevo vedle ní seděla holka s dlouhými vlasy. Kdo byl napravo, to v zorném poli neměla. Ucítil jsem hlad. Nebo spíše Brena cítila hlad. Ale vzhledem k tomu, že jsem byl v tuhle chvíli kompletně napojený na celý její systém ovládající a monitorující všechny životní funkce, přijímal tento hladový pocit i můj mozek. Do prdele, snad nedrží nějakou šílenou dietu, to by mě fakt dostala. Jestli jsem něco nesnášel, tak to byl hlad.

Ale tahle informace mi byla zatím odepřena. Byla to jediná nevýhoda téhle technologie. Nedokázala analyzovat, co si infikovaný subjekt myslí, a ani nedosáhla do jeho paměti. Kdyby to tak totiž bylo, všechno by bylo daleko jednodušší. Stačilo by se nalogovat do subjektu jen na pár hodin a vytáhnout si všechny potřebné informace o známých a kontaktech z jeho paměti. Nebylo by nutné v něm trávit čas a sbírat informace postupně.

Na stupínku vpředu stál jakýsi bělovlasý šedesátník v riflích, rozepnutém šedém saku a bílé košili.

„Na středním portálu jsou výjevy Posledního soudu, což je oblíbený námět gotických umělců. Na pilíři, který vchod rozděluje, se nachází Ježíš Kristus, zatímco po stranách jsou panely se zosobněním zlovyků, ctností a se sochami apoštolů. Zobrazení nebeského dvora, ráje a pekla jsou vytesána po obvodu celého oblouku.“

Kurzor na plazmě jezdil po okraji háčkované krajky. Do prdele, já si v těch jejích materiálech ani nevšiml, co vlastně studuje. Viděl jsem sice její studijní průkaz, ale tam jsem si všiml jen loga Marylandské univerzity. Jestli dělá nějakou pitomou teologickou fakultu, tak se můžu jít rovnou oběsit. I když na druhou stranu jsem musel uznat, že teologická fakulta je pro krytí špionážní spojky docela dobrý nápad.

Nebyla to teologie, byla to architektura. To jsem zjistil, když vyšla na chodbu, podle informačního systému na monitorech zavěšených pod stropem.

Univerzitní jídelna měl velikost tělocvičny a jednotlivé stoly (vždycky pro čtyři) byly situovány oboustranně podél pohyblivého pásu, po kterém přijížděly tácy s jídlem. Připomínalo to výdej bágků na letišti. Z pásu na stůl pak tác plynule přesunul boční hydraulický píst. Netušil jsem, jak probíhala objednávka. Možná se z jídelníčku vybíralo na týden dopředu a ty holky musely mít někde na sobě čip, podle kterého automat poznal, který tác má přesunout z pásu na který stůl.

Holce sedící naproti Breně (už jsem věděl, že se jmenuje Jenny) se tam přesunula půlka kuřete s bramborovým salátem a té druhé (Lucii) pstruh s bohatou oblohou a třetinkou piva. Breně přijel její tác až po dalších dvou minutách. Předpokládal jsem, že když se dopotácí jako poslední, že to bude něco náročnějšího, třeba pečená kachna. Omyl. Byl na něm malinký talířek se dvěma rozkrojenými rajčaty, listem hlávkového salátu a kouskem housky.

Panebože... Ona snad vážně drží dietu. Měl jsem sto chutí ji odpojit, přejít na stupeň tři a vrhnout se na to kuře, které teď do sebe cpala Jenny.

„Furt na tebe čumí,“ řekla Brena a Lucie se podívala po směru jejího pohledu.

Pak se hned otočila zpátky ke svému pstruhovi.

„Ať čumí.“

„Tys ho fakt nechala?“

„Před týdnem. Ale vypadá to, že mu to ještě pořád nedošlo.“

„A co ti na něm vlastně tak vadilo?“

„Dyť už jsem ti to říkala.“

„Chcaní do umyvadla?“

„Ne... Vlastně to taky. Ale poslední dobou začínal být nějak moc majetnický.“

„Jako že žárlil?“

Brena pomalu chroustala salát, na který nedočkavě čekal její prázdný žaludek (v tomhle případě i můj).

„Vyjel na Micka kvůli úplný blbosti.“

„Jaký blbosti?“

„Kvůli mně.“

„Jak kvůli tobě? Takže žárlil.“

„Mick fotí... A já s ním byla zavřená v temný komoře.“

„On tě fotil v nějaký temný...“

„Ale blbost. Nefotil mě. On fotí tou pravěkou technologií. Žádný digitál, ale normální chemický procesy, rozumíš. Tvrdí, že to, co umí chemie, nikdy digitál umět nebude. A já to chtěla vidět.“

„Cos chtěla vidět?“

„No, jak se to dělá. Teda jak se to dělalo dřív. Jak ty fotky vznikají. A je to vážně docela hustý. Odehrává se to všechno ve tmě, v té temný komoře, kde může svítit jenom slabá temně červená žárovka. Fakt čistá magie. A máchá se to v různých roztocích a je to úplná alchymie. Prostě fakt boží. Super, jak se ty obrázky postupně objevují na tom papíru ponořeným v misce... Jako když se vyvolávají duchové.“

„Takže ty jsi byla s Mickem zavřená v temný komoře, kde svítila jenom slabá temně červená žárovka?“

„Jo.“

„To musí být děsně romantický, ne?“

„Taky že jo.“

„Myslíš, že by mi to Mick taky ukázal?“ zeptala se Brena.

„Ne,“ zavrtěla rozhodně hlavou Lucie.

Jenny mírně přivřela oči a podívala se na ni.

„Hele... Je mi to úplně jedno. Ale když tě tak poslouchám... a když si to všechno představím... Neříkej mi, že jste si tam nezašukali.“

Lucie mírně zrudla. Pak řekla: „To nebylo žádný šukání, to byla čistá magie. Esoterické prolnutí, rozumíš.“

29.

Brena šla z jídelny ještě hladovější než byla, protože svůj žaludek těmi dvěma rajčaty a listem salátu akorát rozdráždila. Byl jsem rozhodnutý hned po skončení mise poslat připomínku tvůrcům technologie, aby bylo možné soliterně odpojit žaludek infikovaného subjektu při zachování všech ostatních funkcí. Trochu mě ještě rozhodilo, když na chodbě zahnula ke dveřím označeným holčičkou a vpadla na záchody, kde nebyl jediný pisoár. Ale zvládl jsem i tenhle úkon. Dolů se vůbec nepodívala, takže jsem ani nezjistil, jestli je přírodní, nebo upravená. Jediné, co jsem zjistil, bylo to, že holkám to trvá o dost dýl. Pak jsem si ještě před zrcadlem obtáhl rty rtěnkou, přečísl vlasy a přejel se nějakým divným mýdlem v podpaží. Škoda, že u toho zrcadla nezůstala dýl. Byl jsem vážně moc hezký.

Když jsme byli zase na chodbě, napadlo mě, že ta pitomá Bertramová mi měla sehnat aspoň Brenin menstruační kalendář. Do prdele. Kdybych byl teď ve svém těle, určitě bych se z toho orosil. Nedovedl jsem si vůbec představit, jak se s tímhle holčičím stavem vypořádá můj mozek. Jak se vypořádá se signály těla, které ještě nikdy předtím nepřijímal a na jaké nebyl adaptovaný. Nezbylo než doufat, že moje mise skončí dřív, než to na Brenu přijde.

O své prostorové poloze jsem nevěděl vůbec nic. Vůbec jsem netušil, ve které části města se nacházím, ve kterém jsem le-
velu a na jakém podlaží. V každém případě to bylo někde ve
vnitřním městě. Odhadoval jsem to na druhý nebo třetí level.
Před univerzitou bylo středně velké náměstí přes šest podlaží,
v úrovni třetího protkané křížovými lávkami a na užší straně
s blokem deseti prosklených výtahů. Nalevo pak byl blok eska-
látorů se šipkou Harwey Shopping Centre. Začínal jsem tušit.
Tohle bude Oakenshawe.

Před školou byl docela blázinec, tvořený postávajícími sku-
pinkami studentů – někteří s kolou v ruce, jiní s jointem. Ni-
koho nezajímalo, že celý prostor snímá nejmní šest kamer, na
což já měl docela vycvičené oči. Vlastně je svýma očima viděla
Brena, ale nejspíš je vůbec nevnímala. Její mozek si z vizuál-
ních vjemů určitě vybíral jiné věci než můj. Oblečení a líčení
holek, ležérní postoje kluků.

„Čau, Breno, přijdeš večer do Mefista? Julian má narožky.“

Rozkošná kudrnatá míšenka, jejíž vlasy jí dělaly hlavu dvoj-
násobnou. A v těch obřích vlasech byl utopený titěrný obličej
se širokými rty a rozpláclym nosem.

„Dneska večer určitě ne, lepím ten zsranej model.“

„Jakej model?“

„Pro Lohana z vývoje.“

„Vy u Lohana lepíte modely? To jako fakt?“

„Jo.“

„Vy je neděláte v kompu jako vizualizace?“

„Ne, Lohan je tím přece pověstný. Tvrdí, že vizualizace
v kompu nám nic nedá. Že si to musíme osahat vlastníma ru-
kama, prackama upatlanýma od pitomýho lepidla. Takže večer

budu přilepená na židli a lepit zasranýma rukama Lohanovi ten zasraný model.“

„Co ti dal?“

„Karnak.“

Vlasatá míšenka vyvalila oči.

„Ten v Egyptě?“

„Slyšelas o nějakým jiným?“

„Panebože... Mám dojem, že ten stavěli přes tisíc let.“

„Jo, tisíc pět set. A já na to mám týden, protože jsem ještě nezačala.“

„Ty bláho, to ti nezávidím. Ale je to teda škoda. Já myslela, že tam budeš.“

„Až někdy příště.“

„Tak čau.“

Brena se vydala platanovou alejí (bylo to barvený polykarbonát s plastifikátorem) ven ze školního areálu. Po pár krocích ucítila na rameni něčí ruku. Zastavila se a otočila. Mohla to být její starší sestra, fakt si byly podobné. Měla akorát kratší vlasy.

„Proč jsi sakra nepřišla?“ spustila na ni našťvaně. „Ty nemáš zájem o ten zbytek?“

Brena na ni chvíli zírala, jako by si nemohla vzpomenout, o koho jde. „Nemohla jsem. A vzhledem k tomu, že jsi mi odmítla dát číslo, tak jsem ti nemohla ani zavolat.“

„Pojď kus stranou, sakra,“ řekla ta holka a zamířila k lavičce pod platanem.

Posadila se. Brena si sedla vedle ní.

„Byla jsem docela nervózní,“ pokračovala blondátá holka. „Až dneska ráno se mi totiž potvrdilo, že všechno proběhlo tak, jak mělo, a že jsi to předala v pořádku.“

Zbystřil jsem. Tohle nebyla žádná sestra ani obyčejná kámoška z koleje. Tohle vypadalo na kontakt. Seděly vedle sebe a já nemohl Brenu nijak přinutit, aby se na ni pořádně

podívala. Ale aspoň v těch chvilkových pohledech jsem se snažil co nejvíc si zapamatovat její tvář, včetně všech mateřských znamínek.

„Ještě žes mi řekla, jakou školu děláš.“

„Kdybys mi dala ten mobil, zavolala bych ti,“ zavrčela Brena. „Když jsem odcházela z té kavárny, udělalo se mi nějak divně a omdlela jsem. Odvezli mě do nemocnice. Tam jsem byla dvě hodiny, než mi udělali testy. Ale stejně jenom proto, aby je mohli fakturovat pojišťovně. Takže jsem prošvihla schůzku s tebou. Pak už jsem tam ani nešla. Pochybuju, že bys na mě čekala dvě hodiny.“

„Čekala jsem půl hodiny,“ řekla uraženě holka.

Brena ji zatím nijak neoslovila. Holka vytáhla z kabelky obálku a podala ji Breně. „Tady máš zbytek.“

Brena si ji vzala a strčila do zadní kapsy riflí.

Holka vstala a řekla: „Dík za spolupráci.“

„Já taky děkuju,“ odpověděla Brena a taky vstala.

Holka se pak otočila a kráčela alejí pryč. Ani si neřekly ahoj. Měl jsem sto chutí se přepnout na režim tři, vytáhnout z kapsy obálku a podívat se do ní. Brena je spojka, takže ji možná ani neotevře a jenom předá dál. Můj mozek překotně vymýšlel, jak to udělat. Kdyby se třeba teď znovu posadila na lavičku, klidně bych ji na chvilku odpojil. Stačilo by mi třeba jen dvacet vteřin. Mrknul bych se do obálky a pak ji zase připojil. Měla by sice chvilkový výpadek, ale možná by ho ani nezapozorovala. Seděla by pořád na lavičce. Pro ni by vlastně ani těch dvacet vteřin neuplynulo. Jenže se neposadila.

Vyšla ven z areálu a přešla na druhou stranu ulice. Tam se zastavila u odpadkového koše. Vytáhla ze zadní kapsy obálku. Jako kdyby vyslyšela mé přání. Že bych si to přál tak silně, že to opravdu prosáklo až do jejího vědomí? Něco jako hypnóza?

Otevřela obálku a vytáhla z ní stodolarové bankovky.

Přepočítala je. Bylo jich pět. Potom obálku zmačkala, hodila do koše a bankovky si strčila do kapsy. A pak šla dál.

Můj mozek horečně pracoval. Nedávalo mi to vůbec smysl. Přehrál jsem si znovu celý ten rozhovor. O čem to sakra ty ženské mlely? A za co dostala Brena ty prachy? Ušla asi ještě padesát metrů, než mi to všechno došlo. Do prdele. Jestli měl Seaward nasimulované všechny katastrofické scénáře, byl jsem si absolutně jistý, že tenhle rozhodně ne.

31.

Bylo evidentní, že jsem ve špatné hlavě. Všechno bylo úplně jinak. Nebyli blbí. Shepardová není žádná spojka. Do prdele... Tou je ta holka, která se s ní před chvílí sešla. Těžko říct, kde na ni narazila, ale nejspíš se ani neznají. A vybrala si někoho, kdo se jí aspoň trochu podobá. Blondaté vlasy. Nejspíš Breně řekla, že jí dá tisícovku, když doručí a předá nějaký balíček (možná to byl jenom flash disk) v kavárně Belafonte někomu, kdo tam na ni bude čekat. Pět set hned a pět potom. Kdo by nevzal tisícovku? Obzvlášť studentka...

A asi se domluvily, že se po předávce sejdou a ta holka jí vyplázne zbytek. Jenže tam Brena už nedorazila, protože ji sundal náš agent s injekcí, aby ji mohli převézt do nemocnice a nenápadně jí do hlavy vpreparovat biotechnologické implantáty, které mi následně otevřely cestu do jejího mozku.

Ta holka jí ani nedala svůj mobil. Bodejť by jo, jestli je zapojená do špionážní sítě. A našla si ji až po pár dnech před školou. Tohle jsem moc nechápal. Mohla se na ni klidně vykašlat. To, co mělo být předáno, bylo předáno. Ale možná je ta holka prostě takový poctivec. Do prdele.

Pořád jsem si říkal, že to taky možná může být úplně jinak, ale všechno do sebe tak dokonale zapadalo, že moje dedukce

musela být jediná správná. Jenomže tím pádem jsem v prdeli. Všechno je špatně. Doběhli nás. Infiltrace NSA je asi hlubší, než Seaward předpokládal.

Brena se zastavila u výlohy s mobilními telefony. Došlo mi, co musím udělat. Nemá cenu dál trápit sebe ani ji. Musím zavolat na dispečink, ať připraví zpětný přenos. Musím se vrátit.

32.

I když moje rozhodnutí bylo asi jediné správné, když jsem ho domýšlel dál, narazil jsem na problém s jeho realizací. Díky Chrissově předvídavosti (nikdy nevíš, kdy se co posere) jsem měl mít připravený kódovaný mobil. Vlastně to vymyslela ta jeho plyšová maturantka. Katastrofický mobil pro katastrofické scénáře, které neměly nikdy nastat. Ona to snad přivolala. Já věděl, že jak jsou v tom zapojené ženské, tak to nemůže skončit jinak, protože polovina z nich jsou čarodějnice (které tenhle svět mají zmáknutý daleko líp a dopředu) a ta druhá jsou jejich pomocnice.

Jestli teda ta krátkovlasá zrzavá myška nekecala, mobil by měl být připravený v Blue Cosmetics na Fayette Street. Vypadalo to jednoduše. Problém byl v tom, že se nedalo očekávat, že by se zrovna dneska odpoledne Brena rozhodla zajít nakupovat kosmetiku. A navíc zrovna na Fayette. A abych čekal do zítřka nebo do pozítří (kdy ta záruka taky není), byl nesmysl. A mrcasit se v Breně další tři dny, poslouchat holčičí kecy, žrát hlávkový salát s kolečkem rajčete a čekat na zpětný přenos mi připadalo totálně špatně (k nepřežití).

Takže pak už existovalo jenom jedno jediné řešení. Odpojit Brenu. Stupeň číslo tři, který neměl vůbec nastat. Jenže neměla vůbec nastat celá tahle blbá situace. Takže ji nakonec vážně budu muset brutálně odpojit, převzít kontrolu nad jejím tělem

a zajít do té pitomé kosmetiky. A navíc jsem nemohl čekat na noc, až bude Brena spát (což by bylo ideální), protože tou dobou v té kosmetice nikdo nebude. Byl to šílený plán, ale na jiný jsem nepřišel. Jediné, co bych pro ni mohl ještě udělat, je to, že bych se pak vrátil na stejné místo, kde jsem ji odpojil, aby neutrpěla moc velký šok. Možná to ani nepozná, jenom se jí zatmí před očima a hodinky jí budou ukazovat o dvě hodiny víc. To snad vstřebá.

33.

Ani nevím, jak se dostala do kavárny. Byl jsem tak pohroužený do svých myšlenek a do plánu, jak z toho průseru ven, že jsem vůbec nevnímal vizuální vjemy.

„Ne, určitě přes víkend nemůžu, mám ho zabítý.“

Naproti ní seděl kluk, mohl mít tak dvacet, maximálně dvaadvacet, s mírně kudrnatými vlasy a nešťastným výrazem v očích.

„Jak zabítý? Ty někam s někým...“

„Nikam s nikým. Jsem na kolejích a lepím model.“

„Cože lepíš?“

„Model. Nevíš, co je model?“

Brena vzala z podšálku dva cukry a nasypala si je do malého cappuccina. Vyděsil jsem se. Jestli něco nesnáším, tak je to cappuccino. A tohle bude navíc určitě sladké jak cecek, což mě možná zabije. Vzala lžičku a zamíchala si ho.

„Myslíš jako model letadla nebo lodě?“ zeptal se překvapeně nešťastný kluk naproti.

„Námořní kapitáni staví modely lodí, piloti modely letadel. Já studuju architekturu.“

„Aha, takže nějaký barák?“

„Jo, barák.“

Vzala šálek a napila se. Čekal jsem, že se z toho osypu, ale na jazyku se mi nečekaně rozlila úžasně příjemná chuť. No jasně, sakra. Vždyť jsem napojený na její chuťové buňky. Tak skvělé cappuccino jsem snad v životě nepil. Sladké jako med.

„To je škoda,“ řekl kluk. „Kdybys chtěla pomoci...“

„Líame, díky, ale nechci pomoci. A aby bylo jasno, ráda si s tebou zajdu na kafe, ale jestli od toho čekáš něco víc, tak jsem ti už přece vysvětlila, že zůstaneme jenom u toho kafe.“

Přemýšlel jsem, kolik asi může být hodin a dokdy může mít taková kosmetika otevřeno. Do šesti? A jak dlouho tu bude krafat s tím nešťastným Liamem, který chce rozhodně víc než nějaký pitomý kafe? Tohle nemělo budoucnost. Rozhodl jsem se jednat. Nebylo možné to dál odkládat.

Odpojil jsem Brenu.

A současně s tím jsem se připojil na všechny její biomechanické funkce. Zvedl jsem ruku a podíval se na levé zápěstí. Sakra, neměla hodinky. Jak můžou ty holky existovat bez hodinek?

„Nemáš hodinky?“ zeptal jsem se Liama Breninými ústy a pochopitelně i Breniným hlasem.

„Jo.“ Mrknul na ně. „Čtyři nula pět.“

„Ježíšmarjá, a já mám být o půl páté někde úplně jinde. Pro-miň, zapomněla jsem na to, musím jít.“

„Počkej, Breno... No a...“

„Já ti zavolám, jo?“

„Určitě?“

„Určitě.“

Vstal jsem ze židle a při prvním kroku se skoro skácel k zemi. Do hajzlu. Nedošlo mi, že ovládání a pohyby tohoto těla ještě vůbec nemám vyzkoušené. Neměla žádné jehly, jenom trochu vyšší podpatky, ale i tak chůze v nich asi vyžadovala určitý grif a naučenou pohybovou koordinaci. Naštěstí jsem se včas stačil

opřít o stůl. Omluvně jsem se podíval na Liama (možná si myslel, že jsem opilý) a kráčel k východu. Toporně jako člověk, kterému po dvou letech sundají z nohou sádku. Nevím, co si Liam myslel, ale bylo mi to jedno. Chtěl jsem co nejdřív být venku.

„Breno, kabelku!“ zaslechl jsem za sebou.

Sakra, toho jsem si ani nevšiml, že měla kabelku. Byla pověšená na opěradle židle. Musel jsem se vrátit. Hrábl jsem po ní a vypotácel se z kavárny.

34.

Chvilku mi trvalo, než jsem přišel na to, jak klást chodidla, abych se dokázal pohybovat, aniž bych sebou sekl. Po třech stech metrech mi to už docela šlo, i když o přirozeném ženském pohybu nemohla být ani řeč. Ladnost mé chůze se blížila čerstvě narozenému kolouchovi, který se před půl hodinou konečně postavil na nohy (a celý les se mohl umlátit smíchy). Jestli tohle přežiju, nepřežije to ta čůza Bertramová.

Snažil jsem se spěchat přelidněnou ulicí a bylo mi jasné, že se řítím do průseru. Ale už to stejně nešlo zastavit. Stupeň tři jsme v první fázi neměli použít. Jenže tohle už nebyla žádná první fáze, tohle byl nouzový stav, na který se už žádné naplánované instrukce nevztahují, protože celý tento stav je totálně mimo plán. Nastává stav improvizace, který málokdy dopadne dobře. Ale improvizace to byla vlastně už od začátku. Už od chvíle, kdy jsem vstoupil do haly Armistead Gardens.

Naběhl jsem na první eskalátor směrem nahoru, na který jsem narazil. Nahoře se přede mnou otevřela další obchodní galerie. Posadil jsem se na lavičku a otevřel Breninu kabelku, abych si na jejím mobilu namačkal v navigaci Blue Cosmetics. Měla tam milion blbostí uspořádaných asi jako v odpadkovém kontejneru. Řasenka, rtěnka, lesk na rty, kapesníčky, tampony,

platební karty a spoustu dalších drobných blbostí, o jejichž funkci a účelu jsem vůbec nic netušil. Samsung ležel až dole a byl zapatlaný od rtěnky nebo čeho. Natuknul jsem Blue Cosmetics. Nebylo to za rohem. Podle itineráře, který mi to vypsal a vykreslilo, jsem nabyl dojmu, že to snad je až v jiném městě. Dva eskalátory, potom tři stanice monorailu, další tři eskalátory, dva výtahy, přestup na Bronche Avenue a pak metro. Samotná prodejna měla být v obchodní galerii Lafayette.

35.

Dorazil jsem tam pět minut před pátou. Lafayette je obldná struktura se spoustou navzájem propletených a totálně nepřehledných obchodních pasáží, což byl nejspíš záměr tvůrců celé téhle komerční zvrácenosti. A když k tomu připočtete desítky holografických reklam, zápasících mezi sebou v prostoru, dezorientace a zmatek byl naprosto dokonalý. Musel jsem znovu vytáhnout Brenin mobil a ještě jednou namačkat Blue Cosmetics. První etapu mi to vyznačilo kolem Lightelectra a kuřecího baru k výtahům.

Pečená kuřata jsem cítil až sem, takže stačilo jít po čichu. To přeslazené cappuccino mě sice trošku zasytilo, přesto jsem cítil, že můj (Brenin) žaludek by toho snesl daleko víc. Když jsem šel kolem těch kuřat, měl jsem až mučivé nutkání tam vpadnout a nacpat do sebe nejmíň tři. Jenže Brena by to určitě poznala. A bylo by jí to možná ještě divnější než dvě ztracené hodiny jejího života.

Ve výtahu se nás mačkalo asi třicet.

36.

Když jsem se konečně dostal na galerii, kde se podle navigace

měla nacházet Blue Cosmetics, celá její polovina byla uzavřená. Od sloupů k zábradlí byly natažené žluté policejní pásy jako ohradník pro ovce a před nimi davy čumilů. Za páskou bylo nejmiň deset obchodů.

Mohlo se stát úplně cokoliv, ale mně bylo okamžitě jasné, že to *cokoliv* se odehrálo v Blue Cosmetics. Zkoušel jsem se procpat davem co nejdál. U pásy mě zastavil těžký ozbrojenec připravený na válku s teroristickým komandem. Hlaveň samopalu mi strčil skoro do břicha s oznámením, že dál nemůžu. Automaticky jsem sáhl do zadní kapsy pro průkazku NSA, než jsem si uvědomil, že žádnou nemám, protože jsem školní cácora.

„Co se stalo?“ zeptal jsem se (vlastně se zeptala Brena nervózním holčičím hlasem).

„Přepadení,“ odsekl policista.

„Pokračuj v nákupu na jiném podlaží,“ zaslechl jsem opět holčičím hlas, tentokrát ovšem prokazatelně nebyl můj (tedy Brenin).

Za těžkooděncem stála ženská s rukama zkrříženými na prsou a nad nimi hrdý nápis *Policie*. Černovláska, s pistolí u pasu a odznakem FBI tamtéž.

„Co zíráš?“ dodala. „Padej odsud, koupíš si ty šminky jinde.“

„Potřebuju do Blue Cosmetics, která by měla být někde tady.“

„Jo, je tady. Teda byla, než ji kompletně rozstříleli.“

„Prosím?“

„Ten krám je rozstřílený na sračky.“

„Panebože... Je někdo mrtvý?“

„Jedna prodavačka, druhá těžce zraněná. A teď si dej odchod. V Roxy Visual naproti mají to samý.“

„To je možný, akorát že tam nemají můj mobil,“ zabručel jsem polohlasně.

Policistka se na mě nechápavě zahleděla. „Prosím?“

„Ale nic. Zkusím tu Roxy Visual.“

37.

Stál jsem na eskalátoru sjíždějícím proskleným tubusem, který se prodíral tropickou flórou, a nad hlavou mi poskakovaly opičky. Něco kikslo. Něco hodně kikslo a já začínal mít ty nejhorší obavy. Znal jsem číslo na Chrisse i do dispečinku na Armistead nazpaměť. Jenomže z Brenina mobilu jsem volat nechtěl. Budu si muset koupit mobil. Hned. Určitě má účet i na mobilu. Jenže sakra neznám její PIN, tutově ho má někde v telefonu poznamenaný, ale asi ne pod názvem PIN. Ale dostala přece ty hotový prachy, uvědomil jsem si. Sáhl jsem dozadu do kapsy. Peníze tam pořád byly. No jo... to bych ji ale musel vzít všechny, jako že je ztratila.

„Čau, kotě,“ ozvalo se vedle mě.

Klasický metrosexuál s růžovým svetrem ležérně přehozeným přes ramena. Měl jsem dojem, že i oči má růžové.

„Seš nějaká smutná. Nechceš zajít na kafe?“

Nechápavě jsem na něj zíral, zatímco s námi eskalátor pořád klesal tropickým pralesem. Chvilku mi trvalo, než jsem si znova uvědomil, že jsem vlastně hezká holka. Usmál jsem se.

„S tím kafem si to ještě rozmyslím, teď ale mám jiný problém. Potřebuju si zavolat a šlohlí mi mobil. Můžeš mi půjčit svůj?“

„Za kafe?“

Přikývl jsem.

Sáhl do kapsy a vytáhl mobil. Vzal jsem si ho a namačkal Chrissovo číslo. Současně s tím mi došlo, že tomu růžovákovi pak zůstane v mobilu. Budu ho muset vymazat. Zůstane

akorát na výpisu operátora. To je sice taky nanic, ale jinak to nejde. Nouzový stav.

Ženský syntetický hlas mi oznámil, že číslo je nedostupné. To ale nebylo možné. Chriss měl být na mobilu čtyřicet hodin denně. Takové byly instrukce. Znovu jsem zkontroloval číslo. Bylo v pořádku. Polilo mě horko. Chriss byl možná zrovna v Blue Cosmetics, když k tomu došlo. Ukládal tam pro mě mobil a pistoli. Možná tam ještě teď leží jeho rozstřílené tělo... Ale ta policejní černovláska se zmiňovala jenom o dvou prodavačkách. Do prdele. Na Armistead Gardens jsem se volat neodvážil. Je to Neviditelná zóna a taková i musí zůstat.

Vrátil jsem metroušovi mobil.

„Díky.“

„Copak? Nebere to?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Nic si z toho nedělej. Tak si dáme to kafe, ne?“

„Radši jindy.“

38.

Každá katastrofa má v sobě latentní mechanismus pro automatické řetězení dalších. Mým novým problémem bylo zjištění, že nemám šanci najít kavárnu, ve které jsem Brenu odpojil. Což je samozřejmě průšvih. Když do ní šla, měl jsem plnou hlavu úplně jiných myšlenek a nesledoval jsem cestu. Nešel jsem kolem Cronixu? Do kterých podlaží jsem jel těmi výtahy? Byl to celý level, nebo ne? Neviděl jsem cestou náhodou pouť na Cinema Virtual? A nebyla to jenom reklama a samotné kino je třeba na druhém konci města? Do hajzlu, byl jsem úplně v prdeli. Nepamatoval jsem si ani, jak se jmenuje, abych si to našel v navigaci. A nemůžu ji připojit tady. Myslela by si, že ji někdo teleportoval.

Všechno se najednou začalo srát a já věděl, že když to jednou začne, tak už to bude pořád horší a horší. Dominový efekt. Lavina. A k tomu nedokonalost technologie. Do hlavy jsem jí neviděl. Nebylo možné se napojit na její paměť. Nebylo možné v jednom mozku propojit dvě vědomí.

Zamířil jsem k automatu na cigarety. Dostal jsem hroznou chuť na camelku. Jenže stodolarovky nebral, a když jsem znovu prohrabal celou její kabelku (Panebože, proč ty holky tahají s sebou tolik naprostých kravin a pitomostí a holčičích nesmyslů?), našel jsem jenom dvě dolarové mince ulepené od žvýkačky, což bylo málo (a stejně by se v tom automatu přilepily někde v mechanice a žádná cigára by mi nevypadla). Ale pak jsem si uvědomil, že Brena nekouří a že kdyby si teď zapálila, tak se nejspíš přidusí. A vzhledem k tomu, že jsem napojený na její plíce, a ne na svoje, tak se přidusím já. Vzdal jsem to. Došlo mi, že ten nikotin nevyžaduje moje tělo, ale můj mozek. Je to jenom zasraná psychika. Chtěl jsem přemýšlet a mít při tom cigaretu v ruce.

Posadil jsem se na lavičku u automatu. Hala obchodního centra připomínala letištní terminál s milionem nervózních lidí, kterým to má každou chvilku letět. Začínám zmatkovat. Musím se uklidnit (panebože, fakt by si můj mozek dal to cigáro). Nechtěl jsem toho zprasit víc, než už jsem zprasil. Tu kavárnu prostě nenajdu a cigáro si nedám. Vůbec jsem nevěděl, o čem vlastně přemýšlím. Neměl jsem žádnou jinou možnost. Připojil jsem Brenu.

39.

Seděla nehybně na lavičce a rozhlížela se kolem. Pochopitelně jsem jí neviděl do tváře, ale byl jsem si jistý, že její pohled je pořádně zmatený. Seděla v kavárně naproti Liamovi